

Tomáš Dušek

Čaroděj
4.2 díl

Pojídač Srdcí

Padly na mou hlavu výtky, že se neví nic o tom, co dělal Nik po válce s Mrazivými a mezi tím, než otevřel Bránu na Zemi. Hledal jsem ve starých archivech a musím vás potěšit, že rozhodně neusnul na vavřínech. Jedno z jeho dobrodružství se odehrálo jen pár měsíců po válce s Mrazivými. Nazval jsem to Čaroděj 4.2, protože pátý díl už byl napsán a hlavně, netýkalo se to úplně hlavní části, tj. Sadiry, Benetnaše, Země a ostatních planet. Byl to jen malý, lokální konflikt na jedné planetě zvané Wasat.

1.

Od války s Mrazivými uplynuly necelé tři měsíce, pokud to budeme měřit sadirovským časem. Na Benetnaši rozdělení roku na měsíce neexistuje, počasí je tam stále stejné, dny stále stejné, jen jednou za čas se nížinou přežene velká vlna.

Nik seděl na své tvrzi na Benetnaši a začínal se nudit. Odešel nahoru, do poradního sálu, protože v trůnním sále se pohybovalo moc lidí. Před chvílí přišel Loki a přinesl poslední zprávy. Nik ho poslouchal jen tak na půl ucha. Znuděně sledoval okno vedoucí na nádvoří. Před oknem se lehce pohupovala železná klec, připevněná na dlouhém ze zdi tvrze trčícím trámu. V kleci seděla postava se spáleným obličejem, nohy protažené otvory v kleci a hlavu opřenou o mříže a upřeně sledovala Ahonica. Loki najednou změnil styl řeči z věcného na ublížený. Nik to zaregistroval a zpozorněl.

„Co je s tím Wasatem?“ Otočil se od okna a dal si ruku pod bradu.

„Nechtěl jít vstoupit do společenství.“ Loki začal přehrabovat papíry.

„Asi se nemá cenu ptát, jestli jste jim vysvětlili výhody našeho společenstva.“ Nik začal znuděně sledovat mouchu, lezoucí po stole.

„Samozřejmě. Ale jako všechny planety, kde panuje diktátorský režim, se i tady brání jakékoliv změně, která by ukázala obyvatelům jiné obzory, než

ty kolem cesty jejich osvětleného kněžstva.“ Loki konečně našel papír, který hledal.

„Tady je poslední zpráva.“ Ukázal Nikovi.

Ten ji vzal a polohlasně předčítal.

„Wasat, planeta Delta Geminorum tři, podobná Sadiře, bla bla bla. Stovky, možná tisíce ostrovů. Pobřežní plavba, veslice, rozvinutý obchod mezi ostrovy, řeč podobná, ostrovní dialekty, bla bla bla, vládnoucí třída – kněží, božstvo – pojídač srdcí...“ Zvedl hlavu od papíru.

„Pojídač srdcí?“ Zeptal se Lokiho.

„Pojídač srdcí.“ Potvrdil Loki.

„Co dělá pojídač srdcí?“ Nik zamával papírem. „Lepší než pergamen.“

„Prosím?“ Znejistěl Loki.

„Říkám, že je to lepší než pergamen. Dřív se tolik nepoužíval.“ Ukázal Nik na papír.

„Pro běžné zprávy dostačuje. Ale vznešenější zápisy jsou lepší na pergamentu.“ Potvrdil Loki. „Na co ses to ptal před papírem?“

„Co dělá pojídač srdcí?“

„Pojídá srdce.“ Pokrčil rameny Loki.

Nik zkoumavě sledoval Lokiho zpod obočí.

„Hele. Já tě znám. Když chceš, abych se v něčem angažoval, začneš mluvit v hádankách, jenom abys probudil moji zvědavost.“

„A probudil jsem?“

„Ještě nevím. To je nějaká příšera? Nějaký démon?“

„Ano.“

Nik zaváhal. Pak se vítězoslavně usmál.

„Tak mi ho popiš.“ Zahleděl se zvědavě na Lokiho.

„Zubatá tlama, ohnivý dech, hadí ocas a tak dál.“

„Ha! A to viděli tvoji agenti osobně?“

„Ne, to neviděli.“ Připustil Loki. „Jenom o něm slyšeli.“ Pokýval hlavou ze strany na stranu. „On se nikdo k tomu démonovi ještě nedostal.“

„A jak tedy vědí, že pojídá srdce?“

„Věc se má tak, že na Wasatu kněží v každém chrámu popravují vybrané jedince. Vyříznou jim srdce a to potom pomažou nějakým blafem, aby tak rychle neshnilo. Pak ho odvezou na ostrov pojídače srdcí. Tam je velká hora, něco jako sopka. Kněží vystoupají na vrchol a tam vysypou ty hromady srdcí. Pokud je srdcí málo, z hory začne stoupat dým.“

„A démona nikdy nikdo neviděl?“

„Ne. Stovky let.“

„A nikdo jiný než kněží se na ten ostrov nedostal?“

Loki zakroužil hlavou.

„Takže. Stačí se vypravit na ostrov a přinést důkaz, že všechno je to jenom podvod od kněžstva. Protože jak znám kněží, jenom srdce od popravených nedostávají...“

„Samozřejmě že ne.“ Usmál se Loki. „Patří jim veškerý majetek po obětovaném. Také je tu možnost, že příbuzní nebo přátelé mohou obětovaného vykoupit.“

Nik vstal a praštil se pěstí do dlaně.

„A o tom, komu vyřiznou srdce, rozhoduje náhodný los, který obvykle padne na lidi, co kladou otázky, mají trochu vícero majetku, hezkou dceru, nebo vedou řeči proti Pojídači srdcí. Pletu se?“

„Nepleteš.“

„Dobrá, vyhrál jsi. Pošlu pro Vztekého psa, ať svolá pár tisícovek nesmrtelných a uděláme si výlet na Wasat.“

„Wasat je planeta stovek ostrovů.“ Upozornil Loki.

„No a?“

„To nejsou rozsáhlé pláně, kde můžeš zapojit jízdu, kde můžeš rozvinout pěchotu. Čeká tě válka proti stovkám veslic, plných zfanatizovaných kněží a jejich oddaných poskoků.“

„Tak to budu muset požádat někoho jiného.“ Nik přistoupil k oknu a zaostřil na dívčí postavu na nádvoří.

„Racka?“ Zeptal se Loki.

Nik neodpovídal.

„Králi Ahoniku.“ Připomenul se Loki.

„Ano?“ Otočil se Nik od okna.

„Ptal jsem se, jestli chceš použít Racka.“

„Samozřejmě.“ Sedl si Nik znovu ke stolu. „Dej mi všechno, co víš o Wasatu.“

Loki před něj položil zbývající hromadu papírů.

Nik na tu kupu zíral dost otráveně.

„Koukám, ty jsi věděl, že do toho půjdu.“

„Říkal jsem si, že už jsi skoro tři měsíce nevytáhl paty z tady toho hradu.“

Nik zvedl oči od papírů a pohledem sledoval Lokiho.

„Proč my jsme vlastně byli nepřátelé?“ Zeptal se.

Loki pokrčil rameny. „To nebylo nepřátelství. Měl jsi velkou moc. Všichni se tě obávali. Začal jsi být nebezpečný pro každého. Proto jsem došel za králem Foxem a nabídl mu pomoc. A svoji cenu v tom samozřejmě hrály i peníze.“

„Kolikrát jsem přemýšlel, co by se asi stalo, kdybyste tehdy neuspěli.“

Kdyby se vám nepodařilo mě přemoc a zbavit možnosti čarovat.“

„Zeptej se na to Muže bez tváře.“

„A ty ses ptal?“

Loki kývl.

„Všichni bychom byli mrtví. Pravděpodobnost přežití podle Muže bez tváře byla sedm promile.“ Loki pokynul vesele Nikovi a odkráčel. Nik ho sledoval, dokud za ním stráž nezavřela dveře.

Uplynuly skoro tři dny, než se Nik prohrabal hromadou dokumentů, které mu předložil Loki. Třídil je podle důležitosti. K některým se vracel a znovu je porovnával. Občas se protáhl a vyhlédl z okna.

Třetí den lehce rukou mávl na vojáka u dveří.

„Vidíš támhle tu holku?“ Ukázal mu. „Přiveď mi ji sem. Po dobrém nebo po zlém.“ Poručil a hodil na stůl listinu, kterou právě pročítal.

Nečekal dlouho. Během chvilky stáli vojáci i s dívkou před ním.

Zamyšleně si ji prohlížel.

Vojáci ji lehce postrčili a donutili padnout na zem.

Sedl si na jedno z volných křesel a mlčel.

„Výsosti?“ Ozvalo se po chvíli od podlahy.

„Kdo jsi?“ Zeptal se.

„Sirota.“

„Sirota?“

„Sirotek.“

Nik se nahnul na svém křesle dopředu, aby si ji lépe prohlédl.

„Zvedni hlavu.“ Poručil.

Poslechla ho.

„Sirotek jako odpověď mi nestačí. Třetí den tě pozoruju, jak stojíš na nádvoří a sleduješ klec s Tygrasem. Máš snad k němu nějaké pouto?“

„Mám.“ Odpověděla dívka po chvilce přemýšlení.

„Příbuzenské?“

„Nenávistné.“ Zúžila oči.

Nik udiveně zvedl obočí.

„Ublížil ti?“

„Zabil Kay. Moji velitelku.“

Nik se zamyslel. Úplně zapomněl, že se Kay svého času bavila trénováním bojovně zaměřených dívek. Jestli jsou ty holky stejně dobré, jako byla ona, mohly by se někdy hodit. Pak pokynul sloužícím a vojákům.

„Nechte nás o samotě.“ Poručil.

Trvalo chvíli, než se místnost vyprázdnila.

„Vstaň.“ Poručil.

„Kolik vás je?“ Zeptal se.

„Zbylo nás šest.“

„Šest?“

„Bylo nás víc. Ale organizace se po smrti naší velitelky rozpadla. Některé utekly. Dvě spáchaly sebevraždu.“

Nik kývnul. „Kay zemřela, když se postavila vrahům, kteří mě přišli zabít. Zemřela tak, jak si přála zemřít.“

„Jsme ochotny udělat totéž, výsosti.“ Poklekla. „Sice nás není mnoho, ale nepochybujte o nás.“

Opřel se o opěradlo a pobaveně se usmál.

„Musím pochybovat, když tě chytily na nádvoří.“

„Nechala jsem se chytit. Už se to nestane.“ Opravila ho. „Původně jsem přišla zabít Tygrase, ale rozmyslela jsem si to. Klec je o hodně horší než smrt.“

Chvilí ji pozoroval, aby zvýšil napětí.

„Dobrá.“ Zvedl se z křesla a pokynul i jí, aby vstala. „Kay je mrtvá ale její odkaz musí žít dál. A ten odkaz jste vy. Proto teď přebírám nad vámi patronát. Budete pokračovat tak, jako by vaše velitelka dál žila. Budete cvičit a zdokonalovat se. Nabírat další členky. Učit se. Budete mýma očima tam, kam já nedohlédnu. Budete naslouchat tam, kde já nic neuslyším. Budete mým prodlouženým mečem. Budete mi odstraňovat z cesty překážky dřív, než se objeví. A pokud ve svém boji zahynete, bude to smrt se ctí a vzpomínka na vás nikdy nevybledne, stejně tak jako vzpomínka na vaši zakladatelku. Já vám za to slíbím, že nepoznáte, co je to hlad, co je to nouze. O cokoliv mě požádáte a budu to moci splnit, to dostanete. Nechci po tobě abys mi řekla, jestli souhlasíte, protože souhlas jsem už dostal kdysi od Kay.“

„Výsosti.“ Lehce sklonila hlavu.

„Budete se zpovídat pouze mně a nikomu jinému. Jen ke mně si budete chodit pro peníze. Ale tajně. Nikdo jiný o vás nesmí vědět.“ Došel k jedné z truhel, postavené u zdi. Otevřel ji a vytáhl dva pytlíky naplněné zlatem.

„Tady.“ Hodil je dívce k nohám. „Za tři dny mě kontaktuj. Ale ne tak, že se necháš přivést vojáky. Ale tak, abys dokázala, že za něco stojíš.“

Dívka sebrala oba pytlíky.

„Rozumím.“ Zašeptala.

„Domluvíme si heslo.“ Nik přemýšlel. Pak si vzpomněl na svůj hovor s Kay.

„Heslo je: Na lehké úkoly mám generály. Odpověď: Na těžké mám vás.

Rozumíš?“ Zkřížil ruce na prsou.

„Ano.“

„To je vše. Teď se otočím a budu počítat do deseti.“ Otočil se a počítal. Při pěti se otočil. Byl v místnosti sám. Spokojeně se usmál.

Došel k otevřenému oknu. Zkontroloval špinu na parapetu. Byla netknutá.

„Lezl někdo z toho okna?“ Zeptal se Tygrase zavěšeného v kleci.

Tygras sledoval nádvoří.

„Na něco jsem se tě ptal.“ Zamračil se Nik.

Žádná odpověď.

„Aha. Pokud neslyšíš, tak k čemu jsou ti uši.“ Nik hrábl do klece, chytil Tygrase za ucho, přitáhl ho k mříži a vytáhl dýku.

2

Vzduch na Nusakanu, planetě bývalého krále Tygrase, domovině Racka a hlavně planety, kde se vybojovala památná bitva proti Mrazivým, voněl jarem.

Nik scházel po schodech z Chrámové hory.

Když došel až dolů, rozhlédl se. V dáli stál přístav. Kus před ním řídký les a čerstvě pokosená pole.

Chvilí se rozmýšlel, pak se otočil k jednomu z mužů z doprovodu.

„Vy jste ten sochař?“ Zeptal se.

„Výsosti.“ Kývl umělec hlavou.

„Chtěl bych tady sochu. Památník. Něco, co připomene onu památnou bitvu.“

„Vidím to naprosto jasně. Vy, stojíte čelem k západu, v ruce meč...“

„Já se téhle bitvy nezúčastnil.“ Odsekl suše Nik.

Sochař polkl. „Já vím, ale myslel jsem... Co sousoší, kůň, jezdec, kopí propichující legionáře.“

„Nechám to na vás, s návrhy mě zastihnete v přístavní krčmě.“ Nik dál nevěnoval sochařovi pozornost. Udělal několik dalších kroků a prohlížel si prázdné prostranství opodál.

„Nádherné místo pro pořádný hrad.“ Zabuřel zamyšleně.

Mezitím vojáci konečně dovedli koně. Nik se na jednoho vyhoupl a nestarajíc se o svůj doprovod, vyrazil k přístavu.

„Nuda?“ Zeptal se Nik Racka.

„Tak trochu.“ Racek kutálel prázdný pohárek od rumu po politém stole.

„Kralovat mě nebaví, knížata mě neposlouchají. Moje pirátské lodě Tygras už dávno přestavěl na obchodní šalupy.“

„Postav jiné a vraž za dobrodružstvím.“ Nik se posadil naproti Rackovi.

Racek zastavil pohárek.

„Ty si myslíš, že je to tak jednoduché? Postavit loď? Aby byla rychlá a uplavala královským galérám?“

„Ve spojených planetách není král, který by se opovážil tě pronásledovat.“
Zasmál se Nik.

Racek se zatvářil zděšeně.

„To je pravda.“ Zašeptal. „Ztratil jsem smysl života.“

„Jako pirát jsi skončil.“ Poklepal mu Nik na rameno.

Racek sklonil hlavu.

„Možná že bych věděl o něčem, co by tě mohlo bavit.“ Nik se zhoupł na židli a dal nohy na stůl.

„Nestanu se ničím admirálem. Ani kapitánem.“

„A pirátem? Svobodně napadat lodě, které budeš chtít? Žádné omezení?“

Racek zvedl hlavu. Pátravě sledoval Nikův obličej.

„Jen tohle? Jaký je v tom háček?“

„Malý. Budu tam pár prvních dní s tebou.“

„To není malý háček. Budeš mi kecat do velení.“

„Budu.“

Racek postavil pohárek na stůl. „To neberu.“

„Zaplatil bych výstavbu lodí.“ Nik hodil na stůl kousek dřeva.

Racek vzal dřevo a zkoumavě ho prohlížel. Obracel ho v dlani a potězkával.

„Tohle vypadá jako dub, na boky by to určitě šlo. Je docela pevný. Je ale lehčí.“ Vzal dýku a zkušebně do dřeva dloubl. „Odkud to je?“

„Wasat.“

„Planeta? Nově objevená?“

Nik kývl.

„Co z toho dělají?“

„Lodě. Jsou tam desítky ostrovů. Velmi rozšířený obchod.“ Nik kývl na hospodského, který uctivě postával opodál. Ten okamžitě donesl křišťálové poháry naplněné po okraj.

„Obchod?“ Chytil se Racek. „Nevíš, jaké typy lodí se tam staví?“

„Když ti řeknu, že většinou veslice s jednou primitivní plachtou, budeš mi věřit?“

Racek radostně zahvízdal.

„Veslice... Jsou tam piráti?“

„Jasně že jsou. Ale daleko od břehů se neodvažují.“

„No, kdyby se tam postavily řekněme tři fregaty, sehnali by se námořníci...“ Podíval se na Nika.

Nik pozvedl svůj pohár. „Dřeva jsou tam na lodě připraveny hromady.“ Racek pozvedl pohár a zarazil se.

„Jak to, že ty a ostatní mi dáváte povolení k pirátství?“

„Dejme tomu, že nám jejich vláda není přátelsky nakloněna. A kdyby jim někdo předvedl pořádnou pirátskou bouři, možná by se dívali na vstup mezi svobodné světy jinak.“

„Tak na svobodné světy.“ Cinkl Racek svým pohárkem o Nikův. „Neříkám, že do toho jdu, ale neříkám, že mě to nezajímá. Sice jsem chtěl konečně objevit Aditnaltu, bájnou zemi uprostřed oceánu Nusakanu, ale to snad pár měsíců počká.“

„Pár měsíců? Na to zapomeň. Budeš tam řídit aspoň pět let.“ Napil se Nik.

„Pět let?“ Racek se zarazil. „Pokud porazím místní vládce, tak je po válce.“ „Tady není vládce. Tady vládne organizace kněžích, kteří žijí na úkor ostatních. Když zlikviduješ jejich hlavouna, budou tu další a další, kterým se nebude chtít vzdát se dobrého bydla.“

„Válka proti víře? To se mi moc nezamlouvá.“

„Válka proti víře, která každý den zabije stovky lidí a jejich srdce hodí do vyhaslé sopky. Pokud do toho nepůjdeš, jsi i ty vinen jejich smrtí, protože máš možnost zlu zabránit a neuděláš to.“ Nik se jedovatě usmál a podíval se Rackovi do obličeje.

„Přemlouvat umíš.“ Racek se napil z pohárku. Chvilku převaloval tekutinu na patře a pak polkl.

„Teda. Jemný, ale má to říz. Nemusím hádat, odkud je tohle pití.“

Nik zakroutil hlavou. „Nemusíš. A kdybys věděl, kolik sudů téhle tekutiny tam přepravují v obyčejných bárkách.“

Racek se něžně podíval na pohárek.

„Kolik?“ Zeptal se.

Nik ukázal prstem Rackovi, aby se naklonil.

„Ani se neptej.“ Zasmál se, když ho Racek poslechl.

Po několika desítkách dní, protože čas se na Benetnaši neměří na měsíce, se Nik rozhodl, že je mu Benetnaš malá.

Nechal se spustit výtahem až k budově, kde stála brána.

Chvilí sledoval mohutného chlapa, jak v pravidelných intervalech buší do kovového gongu. Sběr hub se po vítězství nad Mrazivými nezastavil.

Houba byla výživná a zabránila hladomoru, který se dříve pravidelně objevoval po velkých válkách.

Chvilí Nik vzpomínal, jak sám byl kdysi sběračem hub a umíral hladu. Tro-

chu se otrásl při vzpomínce na syrové krysy a rychle se otočil ke schodišti, které vedlo do nitra budovy.

Pomaloučku šel dolů po schodech. Velitel hlídky se postavil do pozoru.

„Co Zavijava?“ Usmál se Nik.

Velitel hlídky zakroutil hlavou.

„Ne planetě Mrazivých žádné známky aktivity.“ Pronesl naučenou formuli.

„Žádné?“ Ujistil se Nik.

„Žádné. Myslím si, že vyhnuli.“

Nik chvíli mlčel.

„Možná že opravdu vyhnuli.“ Řekl po chvíli. „Rozhodně ale nehodlám nic riskovat. Možná vám ty pravidelné hlídky na planetu Mrazivých připadají zbytečné, ale dokud nebudu mít naprostou jistotu, že v celém vesmíru není jeden jediný Mrazivý, budou ty hlídky pravidelně co pět dní kontrolovat Zavijavu.“

Velitel kývl. Na jednu stranu se mu na ledovou planetu nechtělo, na druhou stranu měl jistotu, že ho jen tak nikdo nevyhodí. A to za tu procházku jednou za pět dní stálo.

Nik ještě zkontroloval zápisy a otevřel bránu na Sadiru.

Brána na Sadiře byla stále obehnaná velkými kvádry, ale labyrint, který bránil nečekanému útoku, už zmizel.

Společně s ním vstupovalo na Sadiru množství dalších lidí. Kupci, vojáci, poutníci, dělníci. Vše se hrnulo z brány a do brány.

Poslové ohně, organizace, která stála v čele v boji proti Mrazivým, se rozhodla přeměnit tvrz na Barbarské pláni v pevný hrad.

Protože hrad byl blízko brány, bylo jednodušší na jeho stavbu vozit materiál z jiných planet, než z vnitrozemí Sadiře.

Nik nešel až ke staveništi ale vyhledal Vztekého psa. Měl už s ním domluveno, že mu Vzteký pes poskytne několik desítek vojáků. Byli to takzvaní Nesmrtelní, původní válečníci, jimž se těžká zranění hojila během pár vteřin.

Racek měl sice u sebe dostatek námořníků, ale Nik chtěl mít i vlastní vojsko.

Shromáždil vojáky a postavili se před bránu.

„Delta Geminorum tři.“ Pronesl připravenou formuli. Brána zesklzatěla.

Cesta na Wasat byla volná.

Společně s vojáky prošel branou. Chvilkové zamotání hlavy a naprostá tma.

„Co to má znamenat?“ Zeptal se nahlas a o něco škobrtl. „Jak to že je tady tma, když brána na Wasatu je na volném prostranství?“

Nadechl se, aby dal příkaz vojákům, když v tu chvíli se všude jasně rozsvítilo a ozval se příšerný rachot.

Na Wasatu byla noc a zrovna zuřila prudká bouře.

Blesky rozžihaly oblohu a hrom rachotil v krátkých intervalech.

„Kdo přepočítával hodiny?!“ Rozčílil se Nik.

Nikdo neodpověděl.

Vyrazili od meziplanetární brány, ze které právě vystoupili. Hvězdná brána na Wasatu byla oproti jiným naprosto zapomenutá na jednom z ostrovů.

Když poprvé Lokiho muži vkročili na Wasat, museli se prosekávat hustou džunglí. Brána v ní byla úplně zarostlá. Trvalo dlouho, než vykáceli stromy a přesekali kořeny, které bránu obtáčely.

Brána stála na ostrově.

Ostrov se jmenoval Michiofa, což se dalo z východních nářečí přeložit jako Cesta pryč. Byl to velký ostrov, ale málo obydlený.

Lidé zde museli o každý kousek jídla bojovat s džunglí, která dokázala velice rychle zarůst jejich malá políčka. Živili se hlavně rybolovem.

Dopravu mezi ostrovy zajišťovalo velké množství lodí, něco na způsob džunek.

Protože ale na Wasatu se směry větrů skoro neměnily, byly džunky opatřeny vesly. Nebyly tak obratné a nedokázaly křížovat proti větru. Nebylo to totiž při tak malých vzdálenostech potřeba a na vzdálený oceán se nepouštěly.

Nik vstoupil na Wasat brzy ráno, v době, kdy ještě byla tma. Naštěstí pro Nika nechal Loki okolo brány postavit pevnou tvrz. Kněžím klanu Pojídače srdcí ještě nedošlo, co brána znamená a ani o ni neprojevíli zájem.

Vojáků na obranu tvrze nebylo moc, což ovšem bylo jen zdání, protože v případě útoku si mohla posádka vyžádat okamžitě pomoc z jiných světů. Nehrozilo jim vyhladovění, ani smrt žízni. Jak řekl jednou Loki: „Kdo ovládá bránu, ovládá planetu.“

Nikovi okamžitě přenechal místní velitel svoji místnost na spaní, což Nika jen podráždilo. Když odcházeli ze Sadiry, byl jasný den a jeho biologické hodiny odmítaly spánek.

Naštěstí se brzy rozednilo. Mohli vyrazit dál.

Den na Wasatu byl dlouhý, trval patnáct hodin a stejně tak dlouho noc.

Protože ostrov Michiofa se i s bránou nacházel na rovníku a Wasat neměl sklon osy, byly dny a noci stále stejné.

Došli k malé vesnici na pobřeží. Původně byla osídlena místními obyvateli, ale Sadirovci vesnici zabrali a místní vystěhovali na jiný ostrov.

Na ostrově bylo ještě několik dalších vesnic, ale ty byly daleko.

Vesnici obývali další Sadirovští vojáci. Dopoledne bouře ustala. Vojáci naložili Nika a jeho doprovod na dvě džunky a opřeli se do vesel. Pluli podél pobřeží, až dorazili do ústí široké řeky.

Vydali se proti proudu a po několika chvílích usilovného veslování byli u cíle.

Před nimi se rozkládal přístav a v něm tři nádherné lodě.

Všude panoval ruch a shon. Přístav byl ze tří stran chráněn vysokým plotem z kůlů. Na strážních věžích hlídkovali střelci se samostříly a pátravě sledovali okolí.

Džunky pomalu přirazily k molu.

Vojáci okamžitě začali z džunek vykládat zbraně, proviant a jiné zásoby.

Nik se vydal k Rackovi. Našel ho u lodí.

„Co jim říkáš?“ Pohládl Racek bok jedné z nich. „Chryzantéma, Sedmikráska a Kopretina.“ Vyjmenovával jména lodí.

„Božínku, jak něžné.“ Rýpnul si Nik.

„Projdeš se po prkně.“ Zamračil se Racek.

Nik nehodlal tuhle pirátskou procházku absolvovat, tak rychle změnil tón.

„Jsou krásné.“ Potvrdil. „Kdy budou hotové?“

„Tak do měsíce vyplujeme.“

Nik se zatvářil otráveně. „Snad mi nechceš říct, že do té doby nemám šanci odtud vytáhnout paty?“

„Nic s tím neuděláš. Ani jako král! Stavění lodí se nedá uspěchat.“ Pokrčil Racek rameny.

„Víš co? Já mám nápad. Král Ahonik na pár dní zmizí a zůstane tu místo něj jenom obyčejnej řemeslník Nik, co se kamarádí s domorodci.“ Ušklíbl se Nik na Racka.

„Mizernej nápad! Co když tě někdo z mých mužů pozná? A nedokážu si představit horší snížení královy autority, než když tvoji poddaní uvidí, jak se všem nešikovně motáš pod nohy.“

„Dělal jsem horší věci.“ Mávl Nik rukou. „Třeba se mi podaří zjistit, kde najdeme Pojídače srdcí...“

„Na ostrově Itahatsu.“

„Tak něco jiného. Mluví se tu řečí podobnou východním nářečím, to zvládám. Omrknu situaci a zdejší folklor.“ Nik rozhodil ruce. „A nesnaž se mi to rozmluvit, zpátky na Benetnaš mě nevyšťveš.“

Racek se zkoumavě zadíval do Nikova obličeje.

„A ták, už to chápu.“ Rozzářil se najednou jeho obličej poznáním. „Měl bys být u kněžny Magdaleny a sledovat narození svého prvorozeného dítěte.

Ale ty z toho máš strach?!“

„Nesmysl! Akorát, že mě tam k ničemu nepotřebují.“

„Ale já tě přece chápu, výsosti. Taky bych zdrhnul.“ Zasmál se pirát.

„Možná bych od tebe přece jen něco potřeboval. Loki ve svých zprávách nezaměřil na podrobnosti o podnebí. Zatím jsem zjistil jen, že tady nejspíš vane trvalý pasát na rovníku. Roztahuje se k pólům a tam se obrací. To znamená, že v místech, kde není pevnina, by se měl zase stočit směrem k rovníku. Potřeboval bych vědět, kdy se objevují bouře a v jakém rozsahu. Jak vysoké vlny tu vznikají. Není tu měsíc jako na Sadiře, tak tu nebude ani příliv, ale jsou i jiné přírodní síly, které mě můžou překvapit.“

„Já jsem ta největší síla, která překvapuje.“ Nik se opřel vši silou do boku Chryzantémy.

Racek zakroutil hlavou. „Ty opravdu potřebuješ pořád bejt v nějakým průseru, jinak tě ten život nebaví. Vezmi si bederní pásku, nebo se omotej nějakým kusem hadru a já tě nechám vysadit kousek od vesnice na sousedním ostrově. Pokud se ale do něčeho zamotáš, jsi v tom sám.“

„Náhodou jsem prvotřídní zvěd. Moje zprávy budou neocenitelné, moje zkušenosti k nezaplacení.“ Zamnul si Nik ruce radostí.

3

Brzo ráno, zrovna začínalo svítat, připlula k vesnici na ostrově Kino galéra. (Kino - včerejší den, *pozn. překladatele*. Úplný název ostrova Shimanokino – Ostrov včerejšího dne později zkrácen.)

Nik stál na boku lodi a sledoval temnou masu ostrova.

„Ještě blíž.“ Poroučel.

„Ne. Všimli by si nás. Musíš doplavat.“ Odporoval Racek.

„Plavat nebudu. Spusťte člun.“

„Na to zapomeň.“ Racek popostrčil Nika. Ten zavrával a přepadl přes nízké zábradlí do vody. Chvilku se plácal a snažil se popadnout dech.

„Tohle je útok na krále!“ Zakřičel. „Víš, jak se to třetá?“ Vztekal se, zatímco šlapal vodu.

„Jsem už tolikrát odsouzen k smrti, že je mi jedno.“ Pokrčil rameny Racek.

„Tak mi alespoň hod' něco, třeba záchranej kruh.“ Prskal Nik.

Racek se sehnul a hodil kousek od Nika do vody veslo.

„S tímhle už máš zkušenosti. Alespoň ses s tím na Etaminu pořád chlubil.“ Zasmál se a mávnul na kormidelníka.

„Otáčíme.“ Poručil. „Svítá rychle, každou chvíli si nás všimnou.“

Galéra se nemotorně obracela. Nik začal rychle plavat pryč, aby se nepřipletl pod vesla galéry, nořící se do vody v pravidelných intervalech. Když se loď otočila, postava na zádi mu zamávala na pozdrav.

Opatrně nalehl na veslo a pomalu plaval k pevnině.

Dorazil ke břehu, chvilku si odpočinul a pak se vydal do vesnice.

Nebyla velká. Několik domků, malé rybářské čluny, sítě.

Procházel mezi chatrčemi. Domorodci už byli většinou vzhůru a podezřívavě ho sledovali. Sebejistě kráčet až do středu vesnice.

Proti němu vykročili tři místní. Toho uprostřed tipoval na starostu vesnice, nebo jinou významnou osobu.

Zastavili se proti sobě a zvědavě se prohlíželi.

„Dobrý den.“ Pozdravil Nik. „Jsem námořník a vypadl jsem tady kousek od vás z lodi. Jak to vypadá, nikdo si toho nevšiml. Mohl by mě někdo dostat někam do nějakého města, abych se mohl nechat znovu najmout? Protože na tu loď se mi už vracet nechce.“ Pousmál se.

Starosta kývl. Nik si oddechl.

Najednou dostal zezadu silnou ránu do hlavy.

„Tak to bylo rychlý.“ Stihl si ještě uvědomit, než ztratil vědomí.

Probudilo ho monotónní houpání a pravidelné vrzání. Otevřel oči a rychle se snažil upamatovat. Vesnice, rána do hlavy.

„Tak, tohle bylo rychlý.“ Vzpomněl si.

Zkusil se pohnout. No jistě. Přece ho nepraštili do hlavy, jen aby ho potom nechali někde volně běhat na lodi.

Byl pevně svázán. Bederní rouška, ve které měl zašitý kousek kovu, co se dal použít jako nožík, a nějakou hotovost, byla samozřejmě pryč.

Jediné, v čem byl Nik oblečen, byly provazy, jimiž byl omotán.

Zvedl hlavu a začal se rozhlížet. Nic neviděl. Všude tma. Byl nejspíš v podpalubí. Podle pravidelných zvuků a šplouchání vody usuzoval, že na nějaké veslici.

Pomalu se převalil k jedné straně a ještě jednou. Narazil na stěnu. Pak se pokusil valit v opačném směru. Podle počtu otoček usoudil, že veslice nebude velká.

„Haló!“ Zkusil zavolat do tmy.

Nic se nedělo.

„Mám hroznou žízeň.“ To byla pravda.

Zase nic.

„Je tu v okolí někdo, kdo by mi přinesl něco k pití?! Jinak vám zhebnu žízní a nebudete mít ze mě žádnéj užitek!“

Čekal. Po chvíli se ozvaly kroky a zaskřípění odsunované petlice. Rychle se podíval směrem, odkud zvuk přicházel.

Dveře se otevřely a někdo vstoupil. Nik stihl přes vstupující postavu zare-

gistrovat záda několika veslařů.

Postava, která přišla k Nikovi, držela v jedné ruce lampu a v druhé kýbl s vodou.

Opatrně pověsila lampu na hřebík vedle dveří. Místnost zalilo slabé světlo.

Nik se rychle rozhlížel.

Místnost byla opravdu malinká.

Postava se otočila a s kýblem přišla k Nikovi. Zalovila v kýblu sběračkou a přiložila ji Nikovi k ústům.

Nik se zhluboka napil.

„Ještě.“ Požádal.

Znovu dostal. A pak znovu.

„Jídlo?“

Postava zavrtěla hlavou.

„Mluvíš?“ Zeptal se.

„Jo.“ Odpověděla postava.

„Proč jste to udělali?“

Postava se zamyslela.

„Ty jsi jeden z těch divných. Z Michiofy.“ Kývl na Nika.

„Jak tě tohle napadlo?“ Zkusil to Nik.

„Kdybys nebyl, tak bys věděl, že nikdo cizí nevstoupí do vesnice jen tak. Protože je okamžitě předán kněžím.“

„Budu si to pamatovat pro příště.“

„Žádné příště nebude.“

„Proč?“

„Tvoje srdce ochutná Pojídač.“

„Mám peníze. Můžu vám zaplatit.“

Postava zavrtěla hlavou. „Bud' Pojídač sežere tvoje srdce, nebo naše.“

„To je hodně vysoká cena.“ Připustil Nik. „Vezete mě tedy ke kněžím?“

Postava se otočila k východu.

„Kam jít?“ Natáhla ruku po lampě.

„Nech mi tu prosím tu lampu. Mám hrozný strach ze tmy!“ Zakřičel Nik.

„Abys mohl zapálit loď. A přepálit si provazy o žhavé uhlíky?“ Postava vzala lampu a odešla. Zamračený Nik zůstal ve tmě.

Po několika hodinách vrzání ustalo. Byl slyšet malý náraz, jak loď narazila na molo. Pak čekání.

Po chvíli přišlo několik chlapů a vytáhli Nika na palubu.

Nik mrkal do večerního přití. Stmívalo se. Pokud tedy neproležel v bezvědomí někde přes noc, trvalo jeho dobrodružství už patnáct hodin.

Zvědavě se rozhlížel. Ze tří stran moře, v jednom místě byl v dálce vidět ostrov. Před ním pevnina a město. Teda, pokud se shluku několika stovek chatrčí dalo říkat město.

Byl to spíš malý přístav. Okolo se na moři pohupovaly desítky veslic.

Námořníci tahali z lodí zboží a zásoby a vykládali to na břeh, kde to od nich okamžitě nakupovali místní obchodníci. Křik a nadávky.

Nik zkusil napsat provazy. Byly příliš pevné.

Najednou hluk v přístavu začal utíchat. Nik se přestal zabývat provazy a soustředil se na přístav.

Hlavní, a vlastně jedinou cestou scházelo dolů procesí kněží.

Kněží se od sebe lišili na první pohled. V červeném obleku šel jeden kněz v čele. Za ním několik oblečených v šedém. Potom pár kněží v modrých oblecích. A vzadu asi dvacítká v bílém, každý s dlouhým kopím v ruce. Vesničané padali k zemi a bořili svou tvář do prachu.

Průvod kněží nikomu nevěnoval pozornost a šel přímo k molu, kde stál Nik.

Jeho strážci padli na zem a hlavy jim zaduněly o dřevěnou podlahu mola.

Jeden ze strážců několikrát trhl provazem, na kterém měl Nika upoutaného, ale Nik schválně zůstal stát. Jen se opatrně rozhlédl.

Kdyby skočil do vody, asi by svázaný daleko neuplavoval a pro ozbrojence by nebyl problém ho kopím polechtat mezi žebry.

Tak stál a čekal na příchod kněží.

Ti vstoupili na molo a zastavili se. Před kněze v červeném se seřadilo několik bíle oblečených a napřáhli na Nika kopí.

„Abyste se nepodělali strachy ze svázaného.“ Odplivl si Nik do vody.

Bíle odění kněží otočili kopí a tupým koncem srazili Nika na zem.

Nik se stočil do klubíčka. Po chvílce bití ustalo. Cítil, jak se prkna mola zhoupla. Někdo se přiblížil.

„Kdo jsi?“ Zeptal se zvučný hlas.

Nik zvedl hlavu a zamžoural na postavu. Byla oblečená v červeném.

„Jsem král Ahonik, vládce planety Benetnaš a nejvyšší vojevůdce na Sadiře.“ Postavil se a zahleděl se červenému kněžímu do obličeje. „A ty jsi kdo?“ Zamračil se na něj.

Kněz podstoupil a Nik znovu dostal ránu koncem kopí do hlavy, až spadl na zem.

Kněz přišel blíž.

„Co děláš tady?“ Zeptal se.

„Byl jsem zvědavý na planetu, kde se klaníte někomu, kdo neexistuje, a přinášíte mu oběti.“

Ozval se vystrašený šepot.

Bílí se vrhli na Nika a znovu ho začali mlátit. Nik dostal několik ran do hlavy, až se mu zajiskřilo v očích. Hlava se mu zamotala a další otázku neslyšel.

Zvedli ho na nohy. Znovu se ho na něco ptali, ale nepochopil, na co.

Postavy před ním se mu slily do barevného obrazce.

Chrstli mu vodu do obličeje. Protřepal hlavou a zapotácel se.

Mžikal na postavy, ale nedokázal zaostřit.

„Kolik vás je?“ Slyšel z dálky otázku.

„Kolik čeho?“ Nechápal.

Začali s ním cloumat a opakovaně ho polili.

„Kolik vás tu je?“ Slyšel znovu otázku.

Tentokrát už ji pochopil, ale rozhodl se dělat zmateného.

„Nerozumím.“ Blekotal.

Dostal tupým koncem kopí do žaludku. Zkroutil se bolestí.

„Odvedte ho do vězení. Až se dá dohromady, chci ho vyslechnout.“ Poručil nějaký hlas. „A tyhle vezměte taky. Mohli se nakazit těmi jeho řečmi.“

Nik neviděl, na koho kněz ukázal, ale bylo mu jasné, že jde o vesničany, kteří ho sem přivezli.

„Měli jste mě hned zabít a hodit do moře a byl by klid.“ Pomyslel si se zadostiučiněním.

Silné ruce ho vzaly a kousek podnesly. Pak s ním hodily na káru.

Okamžitě se rozjeli. Kára nadsakovala po špatné silnici a každý otřes způsoboval Nikovi šubavou bolest v ranách.

Nik se snažil na bolest nemyslet a nadával si do hlupáků. Měl poslechnout Racka.

4

Nevezli ho daleko. Projeli tou hromadou na sebe nalepených chatrčí, které nejspíš říkali honosně město a potom kousek do kopce.

Džungle prořídla a mezi stromy se objevila velké upravená zahrada.

I cesta se změnila. Z blátivé a kamenité v dobře udržovanou. Pod nohama domorodců a i pod koly káry jemně křupal drobný písek.

Nik nevydržel předstírat poloomráčenost a pozvedl se na káře.

Před ním stál chrám. Pevný a kamenný. Krásný. Dračí hlava a dlouhé hadí tělo vytesané do kamene všude v okolí, dávaly jasně najevo, že se jedná o chrám Pojídače srdcí.

Velká vstupní brána. U ní několik kněží v šedých oblecích. Jeden udeřil několikrát palicí do zvonu a všichni poklekli.

Odevšad se vyrojili další kněží v šedém. Otevřeli bránu. Nika stáhli z káry a společně s vesničany je vlekli za chrám.

Nik se opatrně rozhlédl, ale i tady je sledovali bojovníci v bílém.

Za chrámem už svět nevypadal tak honosně. Chatrče a pevné kamenné budovy dávaly jasně najevo, že tady končí okázalost a začíná práce.

Nika s ostatními vesničany zatlačili šedě oblečení kněží do obrovské klece přímo mezi ostatními budovami.

Nika obklopil pach výkalů a nemytých těl. Všude nastalo ticho, jak si staří vězni prohlíželi nově příchozí.

Někteří vesničané padli okamžitě na zem a začali bédovat. Jiní si našli místo někde u stěny a potichu si sedli smířeni se svým osudem.

Nik zůstal stát a pozorně se rozhlížel po vězení.

Bylo rozlehlé. Stěny byly tvořeny třemi vrstvami mříží. První mříže, pak malý, asi půlmetrový prostor. Pak zase mříž a zase prostor. A znovu mříž. V prostoru mezi druhou a třetí mříží poskakovalo několik desítek zvláštních tvorů.

Kovová, vrata vězení se s rachotem zabouchla. Nik se ohlédl.

Kněží odcházeli.

Nik se opřel o vrata a smutně sledoval svobodu.

Najednou se podvečerní šero změnilo v temnou noc. Na nebi zářilo tisíce hvězd.

Nik zvedl hlavu. Strop klece byl pokryt stovkami různých kusů látek. Některé byly zavěšeny vysoko a používaly se asi jako střecha, do jiných vyšplhali vězni a uvelebili se v nich.

Tma houstla. Nik už skoro neviděl. Opatrně se přiblížil k jednomu sloupu, který podpíral strop klece.

„Můžu se opřít z druhé strany?“ Zeptal se postavy, která se vsedě opírala zády o sloup.

„Klidně.“ Zazněl dívčí hlas.

Překvapeně zvedl obočí. Ve večerním šeru neregistroval mezi vězni ženy. Sedl si a opřel se z druhé strany o sloup.

Chvilku přemýšlel. Z okolí doléhaly zvuky džungle a i zvířata, která byla zavřena v prostoru mezi klecemi, dělala velký rámus.

„Smí se tu mluvit?“ Zeptal se šeptem.

„Co?“ Zněla odpověď.

„Jestli vězni smějí v noci mezi sebou mluvit.“

Bylo cítit, jak se pohnula.

„Proč by nemohli?“

„Nevím. Neznám to tady. Byl jsem několikrát ve vězení, kde se večer

nesmělo mluvit.“

Bylo ticho. Poznal, že přemýšlí.

„To by mě teda zajímalo, kde mají takový vězení?“ Odpověděla otázkou.

„Daleko, předaleko.“ Vzdychl.

„Tady se smí dělat cokoliv. Než zhebbeš.“

Zaposlouchal se do zvuků v okolí.

Měla pravdu. Opravdu se dělalo cokoliv.

Smím se na něco zeptat?“ Zkusil to.

„Ne, nemám chuť.“

„Tohle jsem nemyslel.“

„Nemám chuť ani na otázky. Chci spát.“ Zavrtěla se nevrle.

Opřel hlavu o sloup a mlčel.

Noc trvala dlouho. Mnohem déle než jinde. Domorodci byli ale zvyklí. Po několika hodinách se odevšad ozývalo odfukování a chrápání. Nikovi se podařilo usnout až mnohem později. Spal lehce, rušily ho zvuky džungle a i nervové vypětí z posledních hodin mu bránilo pořádně zabrat.

Najednou se tma změnila v přítmí. Jako na povel se vězni začali zvedat ze svých závěsných lůžek. Slézali po stěnách klece jako opice a spěchali na konec klece, kde vykonali potřebu. Protože Nik měl už delší dobu podobný problém, vecpal se mezi ostatní.

Vzadu v kleci protékal malý potůček v kamenném korytu. Na jeho přítoku se vězni napájeli, v jeho druhé polovině zase vyměšovali. Protože se při pití většina tlačila až vpředu, Nik dospěl k závěru, že se vlastně potok používá jako stoka po celé délce.

Při ranní hygieně si uvědomil, že je nahý. Noc byla teplá. Moc oblečení tedy nepotřebuje. Pouze, aby zakryl svoji nahotu.

Porozhlédl se po okolí. Všude po kleci visely kusy látek. I na zemi se v prachu povalovala hromada hadrů neurčitého vzhledu.

Nikovi se ze země brát nechtělo. Strhl tedy z mříže kus látky, která byla asi dříve něčí postelí, než se rozpadla.

Omotal si ten kus okolo sebe.

Tím vyřešil jeden problém. Dalším byl silný pocit hladu.

Než ho začal řešit, domorodci se rozběhli všude možně. Jako opice vyšplhali po mříži až ke stropu, zamotali se do visutých lůžek, natlačili se ke stěnám klecí. Někteří zase zůstali stát, jako například Nik.

Ozvalo se zarachocení mříží a dovnitř vešlo několik kněží. Jeden byl v červeném, pár jich bylo v šedém a zbytek byli bílí ozbrojenci s kopím.

Bílí se rozestoupili a připravili si kopí. Ten v červeném si stoupl doprostřed klece. Z opasku vytáhl obřadní nůž a zvedl ho do výšky. Potichu začal

odříkávat jednotvárnou modlitbu. Se zavřenýma očima se několikrát otočil na místě. Pak ruku začal pomalu spouštět. Ve chvíli kdy přestal mumlat modlitbu, otevřel oči.

„Tamten.“ Ukázal dýkou na jednoho vězně choulícího se u stěny mříže. Bílí a šedí si vyrazili pro určeného. Ten se rozeběhl a snažil se vyšplhat po mříži z jejich dosahu. Ale jeden z bílých ho lehce bodl do lýtky. Vězeň udělal ještě několik pohybů, pak se najednou jeho tělo napjalo v křeči a spadl dolů na zem. Na zemi se chvíli zmlátil, u úst se mu dělala pěna. Pak ztuhl bez pohybu.

Šedí ho popadli pod rameny a vytáhli ho ven. Mezitím kněz znovu začal svoje představení s dýkou.

Tentokrát se vězeň nevzpíral. Odevzdaně se nechal vyvést ven, jen zápach moči a výkalů svědčil o tom, že svěrače přestaly plnit svůj úkol. Kněz pozvedl dýku ještě osmkrát. Celkem deset lidí vyvlekli šedí ať už dobrovolně, nebo nedobrovolně ven.

Nakonec kněz zasunul dýku za pás a v očích měl jasný výraz opovržení. Pak se otočil a vyšel ven. Dveře se se zarachocením zavřely.

V tu chvíli se vše změnilo, vězni se najednou uvolnili, jako by ze všech spadla obrovská tíha.

Dali se do hovoru, smáli se a začali se sdružovat. Někteří se vydali znovu k potoku a dokončovali svoji hygienu. Pečlivě se myli a upravovali. Na zemi dělali shyby a kliky. Ženy si vážaly vlasy do uzlů. Třely si tváře, aby jim zčervenaly.

Po chvíli se všichni vězni začali stavět před bránu.

Nik to sledoval se stále rostoucí zvědavostí.

Náhle se před branou znovu objevili kněží. Brána se otevřela a tentokrát kněz nebyl v červeném, ale v modrém.

Bílí tentokrát použili kopí k odtlačení davu, který se hrnul ke knězi za hlasitého povykování.

Nik přes ostatní neviděl, co se děje, ale podle všeho i tento kněz vybral několik mužů a žen. Pak se ozvalo zarachocení brány a vrata se zavřela. Vězni se znovu rozešli do různých míst.

Nik si sedl ke svému sloupu a sledoval okolí.

Po chvíli se vězni opět shromáždili u vrat. Tentokrát v řadě za sebou a bez strkání.

Vrata se znovu otevřela a dovnitř vpochovalo několik vězňů. Muži, ženy. Někteří se s jinými zdravili jako staří známí. Nika to trochu překvapilo. U vrat se začala tvořit fronta. Pochopil, že je to fronta na jídlo.

Během chvilky se dveře otevřely počtvrté. Nik si říkal, že kdyby všichni

vyrazili ven, spousta by jich utekla. Ale kam?

Fronta se pomalu posunovala. Nik sledoval, jak probíhá vydávání jídla.

Když vězeň přišel na řadu, kněz v šedém řízl vězně čímsi ostrým na hřebětě předloktí a druhý mu podal placku.

Když Nik přišel na řadu, poslušně nastavil ruku. Kněz ho ostrým nožikem také řízl a druhý mu podal jídlo.

Nik vzal placku a sedl si ke svému trámu. Ulomil si kus a začal žvýkat.

Nebylo to dobré, ale měl hlad a zasytilo to.

Než snědl půlku placky, byl plný. Sledoval ostatní vězně. Měli u pasu udělané z hadrů různé kapsy, do kterých si dávali zbytky placky.

Zkusil je napodobit.

Kapsa se mu ale nedařila, placka mu různě vypadávala.

„Ty jsi asi opravdu z daleka.“ Uslyšel známý hlas.

Zvedl oči od placky.

Stála před ním. Hubená, ovázaná jako většina žen jen do pasu. Malá prsa, spíš to byl takový ten klukovský typ. Vlasy nakrátko.

„To poznáš podle toho, že si neumím uvázat hadr?“ Zeptal se.

Kývla.

„Jestli chceš, ukážu ti to.“

Odmotal látku za sebe. Jen trochu ho přejela pohledem, bez nějaké zvědavosti, bez zájmu.

Vzala jeho látku a utrhla z ní velký kus. Pak ten menší několikrát propletla. Začátek mu přiložila na pupek, potom protáhla pod podbříškem, okolo boků a konce zase stáhla malým uzlem vepředu.

„Sem si dávej jídlo a jiný věci.“ Ukázala na kapsy, které vznikly propletením látky.

„Děkuju.“ Usmál se na ni.

Natáhla ruku.

Pochopil a ulomil kus ze své placky. Vesele se na něj podívala a zakousla se do ní.

„To už jsi tu svoji snědla?“ Zeptal se překvapeně.

Kývla.

Trochu povytáhl překvapeně obočí.

„Byla jsem z celé rodiny vždycky ten nejhladovější.“ Vysvětlila mu. „Snědla jsem víc, než nejstarší bratr.“

„Máš hodně sourozenců?“

„Měla jsem ještě deset.“ Zvedla ruce a začala ukazovat. „Dva se utopili při bouři. Dva posloužili Pojídači. Jednoho zabili ve rvačce v krčmě. Dvě sestry umřely na mor. Nejstarší sestra umřela při porodu. Zbývá ještě jeden

bratr a jedna sestra.“ Usmála se a pokračovala.

„Tátu přimáčkl člun a rozdrtil mu nohu. Nechtěl žít jako mrzák a tak odešel do džungle. Maminka žije s mojí mladší sestrou na Ostrově pryskyřice. (Jushi no shima)“ Pokračovala.

„A bratr?“

„Je knězem bojovníkem na ostrově malých radostí. (Shima yūzai yorokobi). Ten to z rodiny dotáhl nejdále.“

„Kněz bojovník, to jsou ti bílí?“

Zkoumavě si ho prohlížela.

„Odkud jsi?“ Zeptala se.

Sáhl do kapsy a podal jí zbytek placky.

„Uděláme dohodu.“ Nastrčil placku. „Já se budu ptát a ty odpovídat. Pokud budeš mít ty otázky, budeš mi muset nabídnout zase svoji placku. Co ty na to?“

Váhavě vzala zbytek placky.

„Nesmím se na nic zeptat?“ Váhavě držela placku v ruce.

„Ne, pokud také nezaplatíš.“ Zakroutil hlavou. „Ale třeba ti potom toho o sobě hodně povím a zadarmo.“

„Dobrá.“ Placku nesnědla, ale zasunula ji do kapsy. „Uvidíme večer, jestli budu víc hladová, nebo zvědavá.“ Pousmála se. „Tak se ptej.“

„Ptal jsem se na tvého bratra. Je to bílý kněz? Bojovník?“

„Ano.“

„A ti další. Šedý, modrý, červený.“

„Šedí jsou na práci. To jsou vězni.“

Zarazil ji rukou.

„Vězni?“

„Ano. Ti co ráno byli vybráni.“

„Už rozumím.“ Pochopil. „Ti první, ti byli obětováni. Ty, jak vybíral ten kněz v červeném. Potom přišel modrý.“

„Ano. Ten vybere lidi na práci. Pokud se neosvědčí, vrátí se zpátky.“

„A další den zase nanovo.“ Kývl v pochopení. „Buď jsi vybrán jako oběť, nebo na práci.“

Kývla hlavou, sáhla do kapsy, vytáhla kousek placky a nacpala si ho do pusy.

„A pokud se osvědčíš?“ Zeptal se.

„Pokud se osvědčíš.“ Odpověděla s plnou pusou. „Zůstaneš. A máš možnost postoupit.“

„Staneš se bojovníkem.“ Dopověděl.

„To je jako druhý stupeň. Pokud se osvědčíš dále, můžeš se stát buď mod-

rým, ten má na starosti chod kláštera, nebo červeným, ten velí vojsku a má na starosti obřad.“

„Takže popravuje.“

„Obětovává nehodné pro záchranu dobrých.“

„Tak tomu říkáte?“

Polkla a kývla.

„Dýka spravedlivého bezpečně ukáže na zbabělce, lháře, lenochy, na osoby které polevily v pokoře a ve víře, na pochybovače.“

„Každý občas zakolísá.“

„Nikdo si nesmí dovolit zakolísat ve víře, protože pokud by malověrných bylo více, Pojídač srdcí by vyrazil na moře a začal pustošit.“

„Jak dlouho vám tohle tlučou do hlavy?“

„Nerozumím.“ Zavrtěla se.

„Jak dlouho je to, co naposledy Pojídač vyrazil na moře?“ Zeptal se jinak.

„Už stovky let. Kněží pojídače srdcí konají svoji zásluhou činnost a drží Pojídače v jeho hoře. Jenom díky nim a jejich bdělosti není tahle krásná krajina zpustošená. Za což je všichni velebíme a máme je v úctě.“ Lehce se uklonila.

Zavrtěl hlavou a zahleděl se ven.

Jedno ze zvířat, která lezla v prostoru mezi klecemi, ho upřeně pozorovalo. V náhlém popudu prostrčil ruku mřížemi a zkusil ho pohladit. Pomalu přibližoval ruku k hlavičce malého tvora. V poslední chvíli ho cosi varovalo. Tihle tvorové přeci nejsou mezi mřížemi jen tak. A nikdo se je ani nepokouší hladit.

Stáhnul ruku. Otočil se na dívku a viděl, jak ho sleduje.

„Asi bych se jich neměl dotýkat.“ Zeptal se jí.

Zavrtěla hlavou a v očích měla nezměrnou hrůzu.

„Ty nejsi z tohohle světa.“ Pochopila. „Protože neznáš kakamy.“

„Neznám.“ Potvrdil jí. „Tak mi o nich něco pověz?“

Chvilku lapala po dechu, ale potom začala.

„Jestli jsi nikdy neslyšel o kakamech, ani o nich nevíš, tak nejsi odsud, protože v tomhle světě neexistuje nikdo, kdo by o nich nevěděl.“

„Jo, jo, jo.“ Mávl rukou. „Tak začni. Co je na nich tak hrozného?“

„Co?“ Skoro zaječela. „Kdyby ses dotknul jeho srsti, tvoje ruka, nebo cokoliv jiného, čím by ses ho dotknul, by se začalo měnit. Začal by ses zaživa rozpouštět. Kostí, maso, kůže. To všechno by se rozteklo v zapáchající kaluž slizu. Za hrozných bolestí. Zachránilo by tě, pokud by ti končetinu okamžitě usekli.“

„To je hrozné.“ S respektem se podíval na kakama, který ho stále sledo-

val.

„Lidé, kteří to přežili, ti, kteří skončili s useknutou rukou nebo nohou, pak říkali, že je to bolest, jako když ti dva obrovské žhavé kameny pomalu drtí ten kus těla.“

„Ti kakamové to potom jedí?“

„Co?“

„No, ten sliz?“

„Ne. Ti se živí šťávou z květů z loromových stromů.“

„Tak loromový strom také neznám.“

Položila si dlaň na hlavu.

„Loromový strom.“ Spustila ruku z hlavy a praštila dlaní o mříž. „Tohle je loromový strom. Tohle je dřevo z loromového stromu.“

Pozorně se zadíval na mříž. To, co vypadalo jako nejpevnější železo, bylo dřevo loromového stromu. Spoje mezi mřížemi byly srostlé, ne skované dohromady.

Přešel k bráně. Panty, na kterých visela vrata, byly z loromového dřeva. Vrata byla z loromového dřeva.

Vrátil se k dívce.

„Jak se jmenuješ?“ Zeptal se.

„Kufuku.“ (Hladová)

„Kufuku.“ Zopakoval si to.

„Co všechno je z loromového dřeva?“ Pokračoval.

„Všechno, na co je potřeba tvrdost. Nože, špice kopí, hřeby do lodí.“

„Pánve a hrnce?“ Zeptal se.

„Ne, ty jsou ze železa. Loromový strom je tvárný, ale po vyschnutí hoří.

Sice pomalu a trvá mu to, ale hoří.“

„Pokud jsem pochopil, loromový strom se dá za čerstva tvarovat. Do jakékoliv podoby.“

Kývla hlavou.

„Je pevný. Ale pokud ho kus uřízneš, nebo dokonce celý pokácíš, změkne jako těsto. Můžeš z něj tvořit, co chceš. Ale za několik dní na slunci ztvrdne, jako nejpevnější kov.“

Znovu fascinovaně prohlížel mříž z loromového stromu.

Přišla k němu a společně se dívali na mříž. „A kakamové pijí jedovatou šťávu z květů loromového stromu.“ Doplnila.

„Šťáva je jedovatá?“ Vytrhlo ho to ze zamyšlení.

„Ano. Je posvátná. Do šťávy z květů loromového stromu máčejí kněží bojovníci svá kopí. Pokud s tím někoho škrábnou, dotýčný není na několik hodin schopný pohybu.“

„Toho prvního. Jak ráno vybírali. Toho škrábl do nohy kopím.“ Vzpomněl si.

„Ano. To kopí bylo několikrát namočeno v posvátné šťávě. A zředěná šťáva, namazaná na správné místo dává starým mužům možnost dlouhé výdrže, pokud se rozhodnou obšťastnit nějakou mladší dívku.“

„Tak to mě teda opravdu zajímá.“

Poodstoupila od mříže a sjela ho pohledem.

„Nemyslím si, že někdy použiješ šťávu z loromového květu.“

„To máš o mě dobré mínění.“ Nafoukl se.

„Tohle jsem nemyslela. Myslím si, že tebe na práci nevyberou.“

Splaskl.

„Nejsem z tohoto světa. Myslím, že se dokážeme dohodnout.“

Mlčela a myslela si své.

„Co ty? Nevšiml jsem si, že by mezi kněžstvem byly ženy?“ Zeptal se.

„Nejsou.“ Pokrčila rameny. „Ale jeden z kněží, který má na starosti chod chrámu, je hodný.“

„Jak to myslíš?“

„Je na typy, co jsem já. A potom nás pustí.“

„Pustí?“

„Ano. Někteří kněží vracejí ženy zpátky do vězení, aby je mohli používat, kdykoliv se jim zlíbí. Někde je dokonce obětují. Ale tenhle nám dá svobodu. Dokud nás zase někde neseberou.“ Ukázala ruku, na které měla desítky drobných jizviček.

Sledoval jizvy. Pak se podíval na svoji ruku, kde měl zaschlou krev od rána, kdy se vydávala snídaně.

„Mají to dobře vymyšlené. Podle těch jizviček se pozná, jestli už jsi někdy byla zavřená a jak dlouho.“

„A také že si nejdeš dvakrát pro jídlo.“ Zasmála se. „Proto si ten strup nedloubej, nebo zítra nedostaneš snídani.“

Nechal ruku rukou a začal se dál vyptávat. Povídali si dlouho. Zajímalo ho všechno a hodně se toho dozvěděl.

Kvečeru přivedli ještě nějaké vesničany, kdovíkdle pochytané. Pak zase vstoupil kněz v modrém s několika šedými a bílými. Vybral pár dívek, mezi nimi i Kufuku. Když odcházela, dala mu zpátky zbytek jeho placky.

„Já už ji asi nebudu potřebovat. Jídla je tam dost a ty musíš mít větší hlad.“ Usmála se.

Měla pravdu. Hlad měl velký, i když to nedával najevo.

Vrata se zabouchla a pomalu nastával večer.

Znovu se opřel o mříž a smutně sledoval svobodu. Po chvíli jeho pozornost upoutal zase ten kakam, který ho stále sledoval.

„Oba jsme tu zavření.“ Vzdychl Nik. „Já jako vězeň, ty jako hlídač.“ Kakam visel všemi čtyřmi končetinami na mříži a bradu měl opřenou o mříž.

„Jestli se odsud dostanu, pokusím se, aby ses mohl i ty vrátit ke svým loromovým stromům.“ Slíbil mu Nik.

Kakam dál sledoval Nika. Koukali na sebe, dokud vše nepohltila tma.

Druhý den ráno začal Nik obcházet další vězně. Tipoval si mezi nimi silnější jedince, ty, kteří se nesmířili s vězením, svobodomyšlné povahy. Dočkal se obrovského zklamání.

Nikdo z vězňů neměl chuť na útěk. Narážel na odmítnutí, dokonce i na nepřátelství.

Vězni brali osud s odevzdaností, dokonce s pocitem nějakého mučednictví, protože jejich smrt zachraňuje životy ostatních. Nik to na jednu stranu chápal, stovky let vymývání mozků asi udělalo svoje, ale na druhou stranu to v něm probouzelo nepředstavitelnou zuřivost. Nedalo se nic dělat, byl v tom sám.

Jediný, kdo opravdu kromě něj toužil po svobodě, byl kakam, který ho nepřestával sledovat.

Uplynulo několik dní. Nik se nenápadně zkoušel podhrabat pod mřížemi, ale domorodci ho odhalili a začali sledovat. Uraženě se uchýlil na druhý konec vězení a vymýšlel jiný způsob útěku.

Jednou ráno si stoupl před červeného kněze.

„Chci mluvit s vaším velitelem.“ Poručil. „Už mě to tu nebaví.“

Kněz se ani nevytrhl ze soustředění. Dýka osudu pomalu klesala dolů. Nik si jí stoupl do cesty.

„Nemám rád, když mě někdo ignoruje.“

Jeden z bílých lehce bodl Nika kopím do prsou. Nikovo tělo se vzepjalo v křeči a spadlo na zem. Nemohl dýchat, jak dýchací svaly špatně reagovaly. U úst se mu tvořila pěna. Ve spánku slyšel bušení srdce, které se zpomalovalo a zpomalovalo. Celý čas se pro něj jakoby zastavoval.

Sledoval mříž nad sebou, když mu výhled zakryla tvář kněze v červeném.

„Dýka osudu rozhodne, kdy zemřeš. Ostatní věci nech na nás.“ Vysvětlil Nikovi.

Nik to celé vnímal zpomaleně. Nedostatek okysličené krve v mozku začal vyvolávat halucinace a barevné obrazy.

„Stejně složení, jako bahnice.“ Vzpomněl si na svoje první setkání s bahenní houbou na Benetnaši.

Pak obrazy zmizely a nastalo bezvědomí.

Nevěděl, kdy se probudil. Bylo asi poledne. Přišel o snídani a bylo mu zle. Dovlekl se ke kanálku a lokal vodu, která páchla po moči. Když konečně vstal, viděl na tvářích ostatních vězňů jen pohrdání. Znovu zalezl ke stěně a mlčel. Pak se rozhodl. Když to nejde po dobrém, půjde to po zlém. Olízl si klouby na rukou a vybral si největšího z domorodců.

5

„Dýka osudu stále nevybrala tvoje srdce?“ Ozvalo se nad ním jedno ráno. Zvedl hlavu a zamžikal do sluníčka.

„Kufuku?“ Vzpomněl si. „Co tu zase děláš?“

„Sebrali mě na trhu. Bylo to cílené, šli si rovnou pro mě, takže si ani neužiji snídane.“ Zasmála se.

„Jen aby ti to zase vyšlo.“ Pochyboval. „Jestli máš hlad, tak ti můžu pomoci.“ Sáhl do záhybů a vytáhl polovinu placky.

„Šetři si ji na večer, budeš mít hlad.“ Toužebně se zahleděla na placku.

„Mám jich hodně.“ Uklidnil ji.

Vzala si placku a zakousla se do ní.

„Jak to, že tak málo jíš?“ Zeptala se s plnou pusou.

„Kdo říkal, že málo jím?“ odpověděl otázkou.

„Že máš na rozdávání.“ Ukousla si další kousek.

„To nejsou moje placky.“ Nik se rozhlédl po domorodcích, sedících v uctivé vzdálenosti.

„Aha.“ Pochopila. „Dobrovolné příspěvky.“

„Tak nějak.“ Nik sáhl do záhybů a vytáhl druhý kousek placky. I ten podal Kufuku.

„Raději ne.“ Odmítla. „Musím se večer trochu pohybovat a ne funět jako přecpaný kakam.“

„Do večera času dost.“ Usmál se Nik. „Pojď se mnou.“ Přestal se vyhřívat na sluníčku a vyrazil dozadu do klece. Byl tam z kusů látek postavený prostorný stan.

Vstoupili dovnitř. Nik vyhnal dvě dívčiny, které se tam povalovaly, a sedl si na hromádku hadrů.

„Koukám, ty se neztratíš.“ Užasla Kufuku a začala si sundávat látku okolo boků.

„Co to děláš?“ Zeptal se Nik.

„Chci ti zaplatit za placku. Večer už nebudu mít asi příležitost.“

Nik počkal, až se svlékne a posadil si ji na klín.

„Kufuku.“ Zaseptal ji do ucha. „Je sem přece jenom z okolí vidět a hlavně,

mohl by nás někdo slyšet. Chci tě o něco poprosit.“

Ztuhla a trochu znejistěla.

„Co bys chtěl?“ Zeptala se.

„Kufuku.“ Pokračoval Nik. „Jak víš, nejsem z tohoto světa. Jsem cizinec a mám přátele. Kdybys jim dokázala podat zprávu, kde jsem, můžu ti zaručit, že dostaneš tolik jídla, že to do konce života nesníš.“

Chvilku bylo ticho.

„Ale já jsem hrozně nenažraná.“ Odpověděla po chvíli.

„A já mám hrozně moc jídla. Co ty na to?“

„Co mám udělat?“ Lehce se mu zakousla do ušního lalůčku.

„To ti řeknu za chvilku.“

Kufuku si znovu vybral kněz v modrém. Nik se ale na ni nespoléhal a dál se staral o sebe.

Druhý den k němu do stanu vstoupil jeden z domorodců.

„Pane.“ Začal ze široka.

„Co chceš?“ Utrhl se na něj Nik.

Domorodec polykal naprázdno a sledoval Nikovy ruce.

„Pane.“ Pokračoval. „Říkal jste, že se nebudete pokoušet o útěk. Slíbil jste to.“ Domorodec dál sledoval Nikovy ruce, které proplétaly kusy látky natrhané na pruhy.

„Slíbil jsem, že se nebudu zkoušet podhrabat pod mřížemi a slíbil jsem, že se nebudu snažit protáhnout se kanálkem na odpad.“

„A co to teda děláte?“ Domorodec pátravě sledoval Nikovi ruce.

„Tohle?“ Nik zvedl ruce se svým výtvořem. „Pletu si sám lano, protože na vás, vy hovada, není spolehnutí.“

„A na co si pletete lano?“

„Do toho je ti myslím hovno.“ Odsekl Nik. Pak ale dodal smířlivým tónem.

„Protože je mi od země zima, rozhodl jsem se, že moje obydlí...“ Ukázal bradou na stan. „Zavěším na mříž. A protože se bojím, že by se to mohlo utrhnout, pletu si pořádný lano.“

„Lžete.“ Odhodlal se domorodec.

Nik vyrazil bleskurychle jako had z podřepu. Dlaní nabral zespoda domorodcovu bradu. Ozvala se rána, jak zuby cvakly o sebe. Domorodec vylítl ze stanu, padl na zem a z úst se mu valila krev a zuby. Nik vylezl ze stanu rozzuřen na nejvyšší míru.

Domorodci ustupovali, když se k nim blížil.

„Ještě jedno neuctivé slovo a poznáte, že jsem horší než Pojídač srdcí!“

Zařval na domorodce.

Jak se pomalu blížil k domorodcům, ti se tlačili na mříž, nebo se rozprchávali na všechny strany.

Nik je sledoval, snažil se v jejich očích najít vzdor nebo odhodlání. Ale viděl jen odevzdanost a strach.

Ti se proti němu nespojí. Ale ráno všechno nabonzuje kněžím.

Odplivl si do prachu a vrátil se do stanu.

Celou noc tvrdě pracoval. Sebral veškerou látku, co kde sehnal, a natrhal ji na pruhy. Nakonec i svůj stan. Vše propletl v silné lano. To postupně namáčel ve vodě v kanálku. Lano tak bylo pevnější, ale nevěděl proč.

K ránu byl hotov.

Zaposlouchal se do zvuků z okolí. Domorodci spali, nebo alespoň předstírali, že spí.

Udělal uzel na konci lana. Lano bylo tlusté a dlouhé.

Začínalo svítat.

Vzal jeden konec lana a došel s ním k mříži. Jeho kakam tam stále visel a zvědavě ho sledoval.

Nik vylezl po mříži nahoru a prostrčil ruku s lanem přes mříž.

„Tak příteli, teď je to na tobě. Potřebuji, abys protáhl konec lana za mříž a podal mi ho.“ Zašeptal Nik a hodil uzel ke kakamovi.

Ten ulekaně uskočil. Lano spadlo na zem.

„Tak znovu.“ Nik přitáhl konec lana.

„Lano.“ Ukázal kakamovi a omotal ho okolo své mříže. „Musíš ho omotat okolo svojí mříže.“ Vysvětloval Nik. „Jinak se ven nedostaneme. Chápeš?“ Hodil konec kakamovi.

Uzel prolétl mříží a zůstal viset. Pomalu se sunul zpátky, jak ho lano zatěžovalo.

Nik vzdychl.

Uzel projel mříží a padal k zemi. V poslední chvíli ho zachytily pracičky kakama.

„Výborně.“ Zašeptal Nik a opatrně se rozhlédl okolo. Světla v okolí rychle přibývalo.

„Otoč to okolo mříže a podej mi konec.“ Naznačil kakamovi.

Kakam otočil lano okolo venkovní mříže a podal konec Nikovi.

„Dokonalé.“ Zašeptal Nik a pevně konec přivázal ke svojí mříži. „Teď na druhou stranu.“ Ukázal kakamovi na protější stranu klece.

Než přeběhl klec a vyšplhal s lanem na mříž, kakam už na něj čekal.

Nik mu podal konec lana.

Jak jej kakam bral, lehce se otřel Nikovi o ruku.

Nik se lekl a pustil se mříže. Jako blesk vyrazil k vodě, připraven si o kanálek odřít kakamí jed.

Před kanálkem se zastavil.

Nic ho nepálilo, nic se nedělo.

Chvilku stál a čekal. Kakamí jed nepůsobil.

Nik se vrátil k mříži. Kakam tam trpělivě čekal s koncem lana v pacičkách.

Nohama se pevně držel mříže.

Nik odolal zvědavosti znovu vyzkoušet kakamí jed. Buď jed nepůsobil, protože kakamové měli v zajetí nedostatek loromových květů, nebo prostě vypouštěli jed do své kůže při stresu.

Nebyl ale čas to zjišťovat.

Nik vzal konec lana a protáhl ho k sobě.

„Teď jdi někam pryč.“ Zašeptal kakapovi a ukázal na odlehlý konec klece.

Kakam zmizel v ranním přítmí.

Nik natáhl konec lana, co to šlo. Pak ho napevno přivázal k mříži.

Teď měl přes celou klec napjaté silné lano.

Skočil dolů a kopl do prvního domorodce u svých nohou.

„Vstávej.“ Zavelel.

Domorodec nespal, protože se okamžitě poslušně postavil.

„Zavěs se na to lano. Dělej!“ Rozkázal Nik.

Domorodec měl v očích nesouhlas.

Buď to uděláš dobrovolně, nebo ti zlámu žebra a potom ještě řeknu, že jsi mi pomáhal dobrovolně.“ Zasyčel na něj Nik.

Domorodec nešťastně vylezl na mříž a zavěsil se na lano.

Nik kopl do dalšího.

Za chvíli viselo na laně skoro patnáct domorodců. Lano se pod tou vahou prověsilo, až se domorodci uprostřed skoro dotýkali nohama země.

„Kdo se pustí, toho surově zbiju.“ Vyhrožoval jim Nik.

Ostatní domorodci se budili a s rozzlobeným bručením zvolna vstávali a přibližovali se k Nikovi.

„Jestli to teď nevyjde, tak mě roztrhají na kusy.“ Blesklo hlavou Nikovi.

Rozběhl se a skočil na lano.

Ozvalo se zapraskání, jak loromová mříž nevydržela a rozlomila se. Kus mříže s lanem narazil na druhou vnitřní mříž, ta také nevydržela a prolomila se a nakonec se prolomila i poslední mříž vězení.

Domorodci se váleli po zemi.

„Je to jednoduché. Jen chtít a spojit síly.“ Nik vyrazil k otvoru v mřížích.

Kakamové vrískali a utíkali dírou. Nik se vrhnul za nimi.

Do cesty se mu postavilo několik domorodců.

„Tak přece jste se nakonec dokázali sjednotit.“ Zavrčel Nik a kopl nejbližšího domorodce do rozkroku.

Někdo mu skočil na záda a svou vahou ho srazil k zemi. Nik rychle udělal kotoul vzad a tím se dostal nad toho, kdo ho srazil.

Přimáčkl ho, co mu síly stačily. Hlavu mu tlačil do prachu a pak ho několika rychlými údery do hlavy vyřadil z boje.

Když viděl, že se protivník nehýbe, zvedl se. Proti němu stála hradba domorodců a svými těly zakrývala otvor v kleci.

Nik vzdychl.

Najednou na něj přistálo seshora něco malého a chlupatého.

Jeho kakam. Stoupl si mu na rameno a vztyčil pracičky proti domorodcům.

Domorodci se se zděšením rozprchlí.

„Kakamomo, Kakamomo!“ Křičeli. (Pán kakamů)

Nik prolezl rychle otvory v mřížích. Jeho kakam mu seskočil z ramene a zamířil ke zdi, která obepínala chrám. Po výstupcích ve zdi vyběhl nahoru a začal na zdi zuřivě poskakovat a vrískat.

Nik se rozhlédl. Z okolních stavení vylézali domorodci a nechápavě sledovali Nika a rozbité vězení. O jeden dům byla opřena kára. Nik ji popadl a zajel s ní ke zdi. Tam ji položil na bok a po ní vyšplhal nahoru.

Jeho kakam vrískal ještě víc a ukazoval dolů.

„No, vždyť dělám, co můžu.“ Usmál se Nik a skočil ze zdi.

Chodidlem mu projela bodavá bolest.

Opatrně nadzvedl nohu.

Ze země trčela zkrvavená jehlice.

„Tak před tímhle jsi mě varoval.“ Pochopil Nik, když uviděl ze země trčet ještě desítky dalších jehlic. „Bohužel, pozdě.“ Zamával kakamovi, který stál na zdi a smutně Nika sledoval.

Udělal dva kroky a pak se svalil na zem v křeči. U úst se mu udělala pěna a ztratil vědomí.

6

Probouzel se ztěžka a v bolestech. Žaludek se mu bouřil a hlava bolela. Celé tělo se třásl v křečích a ledový pot po něm tekł v proudech.

Trvalo několik hodin, než se začal vracet do normálu.

Všude byla tma. Naprosté ticho a zima.

Pod sebou cítil jen udusanou, studenou zem.

Klekl si na čtyři.

Opatrně, s jednou rukou mávající před sebou se sunul kupředu. Narazil na

zed.

Opatrně ji ohmatával. Byla z velkých kusů kamene.

Otočil se od ní a znovu vyrazil.

Vzápětí dosáhl na druhý konec zdi.

Zase kámen a hlína.

Lehl si na zem. Když se nohama opřel o stěnu a natáhl ruce, dotýkal se obou zdí.

Bodnutí v noze mu připomnělo jeho skok na otrávenou jehlici.

Roztáhl ruce a opět se dotýkal zdí.

To nebyla cela, kde byl zavřený. Velikostí to byla hrobka.

Zkusil vstát.

Nešlo to. Strop byl jen asi metr od podlahy. Mohl nanejvýš sedět.

Znovu prohmatával okolí a snažil se utřídit myšlenky.

Je to vězení? Nebo si mysleli, že je mrtvý a pohřbili ho?

Druhou verzi rychle zavrhl. Nahmátl něco jako dvířka. A v tomto světě by mu na poslední cestu nejspíš vyndali srdce.

Znovu prohmatával okolí.

Měl žízeň, ale nikde ani stopa po vodě.

Zkusil bouchat na dvířka a dožadoval se pozornosti.

Po chvíli to vzdal.

Hledal zbytky jídla. Nikde nic. Ani placky, ani hadry, kterými byl omotán.

Byla mu zima, špatně se mu dýchalo a trpěl žízní.

Zoufale tiskl rty ke kamenům a snažil se z nich vysát alespoň zdání vlhkosti.

Trošku to pomáhalo, na studených kamenech se srážela vlhkost z jeho těla, ale žízeň to nezahnalo.

Od doby, kdy ho Mraziví unesli a přepravovali svázaného v rakvi, trpěl klaustrofobií. V malém prostoru jeho vězení začínal propadat panice.

Opřel se zády o jednu ze stěn a snažil se dostat mysl pod kontrolu.

Po chvílce uslyšel zvuk otevíraných dvířek. Ale ať se namáhal, jak chtěl, nic neviděl.

Natáhl se ke dvířkům, lehounce šátrajíc jednou rukou před sebou. Tušení ho nezklamalo. Sáhl na misku.

Rychle se napil.

Miska mu měkla pod rukama. Byla z upečeného těsta.

Byli opatrní a chytří. Nemohl misku použít na nic jiného, než ji sníst. Což také udělal.

Začal znovu prohledávat okolí. Zkoušel hrabat v zemi, ale narazil na kámen. Mezery mezi kameny byly moc malé a bez nástrojů neměl šanci.

Lehl si napříč a zkusil nohama vykopnout dvířka.

Ani to nešlo.

Po takové námaze se hodně unavil, zvláště také kvůli vydýchanému vzduchu.

Znovu prohmatával zdi, až našel miniaturní větrací otvory, kterými proudil vzduch.

Přiložil k nim ústa a zhluboka dýchal.

V kobce byl podle svého odhadu deset dní. Dny určoval podle jídla, které dostával.

Pak jednou když sahal po misce s vodou, ucítil drobné píchnutí.

Jed nebyl silný, neupadl do naprostého bezvědomí, jen do jakési otupělosti.

Před dvířky se zamihotalo světlo z malého lampionu. Nějaký hlas mu poručil, aby vylezl.

Nedokázal odporovat. Protáhl se ven.

Ocitl se v dlouhé chodbě. Po obou stranách chodby byla malá dvířka, většinou otevřená.

Moc vězňů tu nepřečehovávali.

Světlo z lampionu ho bodalo do očí. Podíval se na své věznitele. Jeden držel lampion a poroučel. Druhý byl kněz v roztrhaném šedém obleku.

V tu chvíli pochopil, proč ten, kdo mu dával jídlo a pití, nepotřeboval svítit.

Druhý kněz neměl oči. Jen prázdné oční důlky.

Přišli ke dveřím. Kněz s lampionem otevřel a před nimi byl žebřík.

Vylezli po žebříku. Nik se poslušně postavil a čekal.

Dva kněží vytáhli žebřík.

I kdyby se Nik dostal z kobky a přemohl ve tmě slepého dozorce, nedostal by se ven.

Kněží zavřeli poklop.

Vystrkali ho ven. Byl v jedné z budov vzadu za chrámem.

Bolestně zavřel oči před sluncem.

Chytili ho za ruce a někam vedli. Pak se zastavili a pustili. Pod nohama cítil kamennou podlahu.

Opatrně otevřel oči.

Vtom dostal ledovou sprchu. Z několika stran na něj chrstli vědro vody.

Spadl na zem.

Nějaké ruce ho znovu postavily a začaly ho otírat mokkými hadry.

Pak další proud vody ze všech stran.

Odvedli ho do chrámu.

Prošli několika malými sály. V jednom z nich byl speciální sloup. Okolo něj visel omotan řetěz a na něm okovy. Nasadili mu pouta a zajistili je zámkem.

Před ním stálo pár pohodlných křesel.

Po několika dnech strávených vleže nebo vsedě ho do nohou začaly chytat křeče.

Snažil se ulevit nohám, ale okovy mu nedovolily usednout.

Trpěl křečemi a bodavou bolestí v očích. Hlava mu třeštila, jak odeznívaly účinky jedu.

Pozorně prohlížel okovy, aby nevnímal bolest.

Loromové dřevo. Okovy a řetěz, kterými byl spoután, mu dovolovaly se vzdálit asi metr od kůlu.

Slyšel, že pokud se řetěz správně zkroutí, dá se potom prý zlomit. Ale nikdy to neviděl na vlastní oči. Přesto to zkoušel.

Přestal, až když mu ze zápěstí začala téct krev, jak si rozedřel ruce o okovy.

Setmělo se. V sále zavládla tma.

Po chvíli se ozvalo šustění látky a skřípot dřeva. Někdo přicházel.

Podle zvuků a vrzání Nik usoudil, že se příchozí usadili do křesel.

Pak se na tlesknutí rozsvítily lampy.

Nik přivřel oči.

Před ním sedělo několik kněží. Uprostřed kněz ve žlutých šatech. Nikdy ho předtím neviděl a podle úcty, které mu ostatní kněží vzdávali, to muselo být velké zvíře. Po pravé straně měl kněze v červeném, po levé v modrém. Za ním stáli kněží v bílých oblecích, s kopím v rukách.

Kapuce jim zakrývaly obličej. Celkově to mělo působit strašidelně, ale Nika to spíš rozzuřilo.

„Tohle divadlo pro prostáčky na mě nefunguje.“ Trhnul rukama, až řetěz hlasitě zachrastil.

Bylo ticho.

„Tak co vy, nešťastné postavy v kuklách? Budete tu sedět a čekat na svítání? Nebo začneme jednat?“ Provokoval Nik.

„Tvé neuctivé chování ti moc nepomůže k záchraně života.“ Povstal kněz v červeném.

„Jo? A co mi pomůže?“ Nik se natočil směrem k červenému.

„Proč jste přišli na náš svět?“ Zeptal se červený.

„Protože nikomu nedovolíme zabít lidi ve jménu božstva.“

„To je naše věc.“

„Už ne.“

„Nemáte žádné právo vstupovat na naši zem a bránit nám ve svaté povinnosti.“

„Děláte si legraci? Jaká svatá povinnost? Vraždíte lidi pro falešnou víru. Sami si žijete jako prasata v žitě. Zabíjíte ostatní lidi pro mýtus, pro lež.“ Někteří kněží začali vstávat a pokřikovat na Nika urážky a nadávky. Kněz ve žlutém lehce zvedl ruku a nastalo hrobové ticho.

„Kolik vás tu je?“ Zeptal se kněz ve žlutém potichu.

„Už skoro milión.“ Zalhal Nik.

„Lžeš.“ Povstal kněz v modrém a namířil na Nika prst.

„Na nikoho neukazuj, nebo ti sleze nehet.“ Zašklebil se na něj Nik. Znovu se zvedl nesouhlasný šepot.

„Zjistím, co je potřeba vědět.“ Ozvalo se z temného kouta místnosti. Vše utichlo.

Na scénu vstoupil kněz v černém. Pomalým krokem předstoupil před kněze ve žlutém.

„Pane opate.“ Požádal ho. „Dovolte mi vstoupit do jeho hlavy. Dozvíme se pravdu a bez zbytečného zdržování.“

Opat blahosklonně přikývnul.

Kněz v černém lehce mávl rukou. Ze stínu vystoupilo několik dalších kněží v tmavých úborech. Chytili Nika a přirazili ho ke sloupu. Hlavu mu pevně přimáčkli tak, že s ní nemohl pohnout.

Kněz v černém předstoupil před Nika. Shrnul si kapucu.

Celý obličej měl potetovaný magickými symboly, které dodávaly obličejí hrůzostrašného vzezření.

Tiše si brumlal zaklínadla a upřeně se zahleděl Nikovi do očí.

Nik cítil, jak se mu snaží dostat do hlavy.

„Tak to ani nezkoušej.“ Pomyslel si Nik a začal budovat protikouzlo. Pečlivě si připravoval hráz, za kterou si vybavil desítky neštěstí a utrpení, jimiž prošel. Zhustil to do neurčité masy strachu a beznaděje.

Pomaloučku nabaloval, jako klubko, na které se namotává nit. Vzpomínal na zoufalství své slepoty, na bolest při smrti Kay, na zášť při úmrtí Té z kuchyně, na strach, když byl uvězněn v rakvi, na neštěstí při hladomoru na Benetnaši, na utrpení v ledovém vězení, kdy se pokusil umřít, na nenávisť k Mrazivým.

Pak hráz uvolnil a všechno to najednou vypustil do otevřených očí kněze v černém.

Potetovaný kněz s děsivým výkřikem uskočil. Zavrával, zamotal se do svých hadrů a padl na záda.

„Čarovat sice už nedokážu, ale obranu proti magii ještě zvládnou.“ Pomys-

lel si Nik. „Břídile.“

Nastal zmatek. Kněží, co drželi Nika, ho teď až na jednoho pustili a snažili se pomoci svému veliteli. Zvedali ho na nohy a oklepávali z něj neviditelný prach.

„Ble, ble.“ Zblekotal kněz v černém a začal dávat.

„Tak co, vy zoufalci?“ Setřásl ze sebe Nik zbývajícího kněze. „Zničím vás a toho vašeho Pojídače si dám k večeři místo předkrmu.“

Většina kněžích se zděsila a ustrašeně vykřikla. Kněží, kteří podpírali kněze v černém, ho pustili a zakryli si rychle uši. Potetovaný padl na zem do hromady toho, co vyzvracel.

Jeden odvážnější kněz v bílém sevřel kopí a vyrazil s křikem proti Nikovi. Nik uskočil, rychle obtočil kopí řetězem a prudkým zapáčením zbraň zlomil. Kněze v bílém kopl do prsou.

Ten ztratil rovnováhu, a přepadl na opata.

Všichni zavylí hrůzou.

Bílý kněz ulekaně vyskočil a padl na zem.

„Dotkl se nejvyššího, dotkl se nejvyššího.“ Úpěli ostatní jeho druzi v bílém. Kněz v červeném okamžitě chytil ležícího kněze a s překvapující silou ho otočil na záda. Pak mu rozhrnul oblek na prsou, sáhl k pasu a vytáhl dýku.

Ležící kněz v bílém roztáhl ruce a něco rychle drmolil. Další kněží mu poklekli na ruce a na nohy. Kněz v červeném zabodl dýku ležícímu knězi do prsou a s velkou silou zapáčil. Ozvalo se praskání, jak dýka lámala žebra.

Ležící kněz se vzepjal a u úst se mu objevila krvavá pěna.

Kněz v červeném ponořil ruku do útrob ležícího kněze, pevně sevřel pěst a pak s mocným trhnutím vyrval ležícímu knězi srdce z těla.

Poklekl před opatem a pozvedl ruku se srdcem přímo před oči opata.

Rukáv se mu shrnul a krev mu stékala po ruce a mizela v látce.

Opat vstal. Všichni poklekli a sklonili hlavy až k zemi.

„Svatou válku cizincům!“ Promluvil sveřepě opat do ticha, které nastalo.

„Smrt každému, kdo nepatří k národu Pojídače srdcí!“ Otočil se a odcházel.

Bylo naprosté ticho. Jen kapky krve kapající z pozvednuté ruky kněze v červeném a občasná posmrtná křeč mrtvého kněze rušila svým nepravidelným zvukem.

„Mám pocit, že se asi nedohodneme.“ Přerušil ticho Nik.

Druhý den přesně v poledne ležel Nik pevně připoután k obřadní lavici v obřadním sále v chrámu kněžích Pojídače srdcí a zoufale zvažoval svoje možnosti. Místnost byla bez oken, jen vstupní brána, a lampy, které sál osvětlovaly, dodávaly místu atmosféru ponurosti. Kamenná podlaha s množstvím žlábků, vedoucím ke stěně, ukazovala, kudy odtéká krev obětovaného. Obřadní mísa, připravená na srdce, byla uchycená ve stojanu na třech nohách, malý stolec a na něm dýka a list stromu, do kterého se srdce nejspíš balilo.

Několik pohodlných křesel pro význačné hosty, naprosto totožných s křesly v sále, kde se kněží předtím pokoušeli Nika vyslechnout.

Těžké dusno. Nik měl sucho v hrdle a na čele se mu perlil pot. Hleděl, jak se shromažďují kněží a připravují se k obřadu vyjmutí jeho srdce. Jenže tentokrát tu panoval nezvyklý zmatek. Nik nervozitu kněžích vycítil, ale netušil, co je její příčinou.

Na okraji přístavu zakotvily tři obrovské lodě a jejich posádka dala jasně najevo, že nepřišla na přátelskou návštěvu. Hlavní opat rozhodl, že žádné vyjednávání nebude a jediné, co hodlá pirátským lodím kotvicím na okraji přístavu poskytnout, je Nikova hlava. Ovšem až poté, co z jeho těla obřadně vyjmou srdce a odešlou svému božstvu.

Nik různě napínal svaly a snažil se uvolnit z provazů, kterými byl připoután k lavici, ale marně.

Kněží už zaujali svá místa. Vytvořili okolo Nika velký kruh. Čekalo se jen na opata a kněze v červeném.

Pak dorazil opat. Usedl do křesla a nervózně poklepal svými prsty do opěrky na ruce.

Mniši se nepokojně ohlíželi ke vstupní bráně. Právě když opat povstal, vběhl do místnosti kněz v červeném, rychle se uklonil opatovi a postavil se před Nika.

Kněží znervózněli. Něco se dělo. Kněz nezachovával staletý rituální postup, ale rychle sebral z obřadního stolku dýku a pozvedl ji nad tělo oběti.

S dýkou vysoko nad hlavou vyčkával.

Nik visel pohledem na špičce dýky.

Teď.

Ruka s dýkou pomalu sjížděla dolů. Hrot se dotkl Nikových prsou. Nik napjal všechny svaly, aby přetrhl pouta.

Nic. Nepovolila.

Dýka se stále dotýkala Nikových prsou. Už to začínalo být dlouhé. Kněz

v červeném brumlal nesrozumitelné motlitby.

Okolo stojící kněží netrpělivě přešlápli. Dýka se stále opírala Nikovi o prsa. Pak sjela bokem a přeřízla lana, která Nika držela přivázaného k obřadní lavičce.

„Říkal jsem ti, ať sedíš v přístavu na prdeli.“ Řekl kněz s dýkou. „A ty ne. Prý folklor. Místní ženy a exotická jídla. Jednou tě ta tvoje zvědavost zabije.“

„Racku.“ Vydechl úlevou Nik. „Co tady děláš?“

„Podřezávám kněze, abych ti zachránil zadek.“

Dav konečně pochopil, že se děje něco mimo scénář. Několik kněží se rozběhlo k nim s napřaženým kopím. Jiní v panice couvali, zakrývající opata svými těly.

„Teď už každý sám za sebe.“ Bodl Racek dýkou nejbližšího kněze do prsou. Nik uhnul před špicí kopí, jednou rukou chytil dřevo uprostřed a loket vrazil do obličeje pod kápí.

Kněz zavrával. Nik mu podrazil nohy, vytrhl kopí, obrátil a zabodl špičatý konec ležící postavě do prsou.

„Pozor na hrot kopí.“ Křikl na Racka. Mají na něm umrtvující jed.“

Vytrhl kopí a prudce s ním otočil okolo sebe.

„Hlavně ty dávej pozor.“ Zabuřel Racek, když se mu špička mihla před obličejem.

„To jsme tu sami?“ Zeptal se Nik, držíc si kněze od těla.

„Moji muži jsou venku a čekají na signál.“

Nik se vyhnul dalšímu kopí. Útočník se znovu pokusil bodnout.

Nik pustil svoje kopí a chytil se kopí útočníka. Lehce s ním trhl, aby donutil majitele kopí sevřít ho co nejpevněji a pak prudce zatlačil doleva. Bílý plášť udělal úkrok stranou. Další kněz s kopím, který se hnal na Nika, už nestihl zabrzdit a velkou silou vrazil do toho před sebou. Zbraň v jeho ruce projela prvním knězem a špice kopí rudě vyjela z břicha ven. Kněz sklonil hlavu a zmateně sledoval krev tvořící mu na bílém obleku temnou skvrnu.

Nik kopl zraněného do prsou. Ten pustil svou zbraň a skácel se dozadu. Za ním se objevil další kněz, ten který ho probodl, a s úlekem hleděl na ležícího druha. Nik otočil kopí, které vytrhl zraněnému, a vrazil ho stojícímu knězi do krku. Rychle ho vytáhl a udělal několik kroků ke stěně. Koncem kopí srazil jednu z olejových lamp. Lampa se na zemi začala kutálet a hořící olej se rozlil po podlaze. Nik lampu kopl směrem k útočícím kněžím. Olej se rozletěl na všechny strany a zapálil všechno ve svém dosahu.

„Jau, jau, jau!“ Křučel Nik a snažil se uhasit svůj hořící nárt.

„Ty jsi ale vůl.“ Racek strhnul ležící mrtvole kus kutny a hodil ji Nikovi. Ten si rychle uhasil nohu.

„Chtěl jsi přece signál.“ Vysvětloval Nik.

Racek srazil kopím dalšího z kněží a potom silně zapískal na prsty.

„Tohle je ten signál.“

Nik si obalil ruku hadrem, vzal další lampu a mrštil ji proti kněžím.

Ti uskakovali, volné konce plášťů se jim máčely v hořícím oleji a dělaly z nich živé pochodně.

„Přesto je to dobrý nápad.“ Ukázal Nik na plápolající kněze.

„A na to, jak se dostaneme ven, jsi myslel?“

Nik se zarazil. Před vstupem planul oheň a za ním se hromadily postavy v kutnách. Hořící olej naplnil kanálky a nemilosrdně je obkličoval.

„To je jednoduché. Prorazíme stěnu tady tím.“ Ukázal na obřadní lavici.

Racek nevěřícně přišel k lavici a zkusil ji nadzvednout.

„Tak to jsem opravdu zvědav.“ Pokrčil rameny.

Přede dveřmi se ozval hluk. Námořníci a nesmrtelní se probíjeli k Nikovi a Rackovi.

„Ukázal bych ti to, ale už to nemá cenu.“ Ušklíbl se Nik.

„Jak to, že vám to tak trvalo, vy vodní prasata?!“ Zařval Racek na námořníky. Ti neodpovídali. Rychle si mezi sebou podávali mokré kusy látek, házeli je na zem a udělali z nich malý průchod mezi plameny. Nik s Rackem proběhli ven.

„Že ti aspoň vlasy nechytily.“ Komentoval Racek mrzutě.

Nik mávl rukou. Momentálně ho víc zajímali zajatí kněží, natlačení v koutě. Zamračeně je probodával očima.

„Role se obrátily.“ Chytil kněze ve žlutém a vytáhl ho ven.

„Ostatní zabijte a jejich hadry navlečte na sebe.“ Poručil vojákům.

Venku stál dav, který přilákal požár chrámu. Jakmile uviděl kněze, padl na zem a zabořil hlavu.

„Každého, kdo jen tu hlavu pozvedne, majzněte koncem kopí.“ Poučil Nik doprovod.

Scházel k lodím. Dav za nimi vstával a podezřívavě je sledoval. Najednou z chrámu vyběhlo několik kněží a začali křičet.

„Neříkal jsem, ať zabijete všechny? Když řeknu všechny, tak myslím opravdu všechny.“ Rozčílil se Nik a přidal do kroku. Opata táhl za sebou.

Dav se zmateně rozbíhal za nimi. Někteří doběhli až k Nikovi a jeho doprovodu, ale těsně před ním automaticky padli na zem.

„Zvyk je železná košile.“ Ukázal Racek palcem dozadu.

V přístavu bylo rušno. Domorodci padali k zemi, když uviděli kněze. Nik a ostatní naskákali do veslice. Domorodci připravení u vesel se aktivně chytli madel a začali veslovat. Dav se hrnul k nim.

„Zaberte, vy vši z mořský krávy!“ Rozkřikl se Racek.

Domorodci pustili vesla a naskákali do vody.

„Kněží mluví potichu a neklejí. A především neklejí v nusakanském dialektu.“ Poučil Nik Racka.

„Já u nich ve vězení nebyl, tak kde jsem se to měl naučit?“ Racek popadl kus lana ze země a začal jím mlátit svoje námořníky.

„Pohněte se, vy hovada suchozemský, stáhnou z vás kůži a pověsím ji sušit na stožár!“ Zařval.

Námořníci se chopili vesel a zabrali. Veslice se pomalu rozjela.

Vojáci, na zád a palte zápalnými.“ Rozkázal Nik nesmrtelným.

Ti poslechli a rychle se rozmístili na zádi. Nik vytrhl lampu z úchyty na stožáru a hodil ji na nejbližší loď.

„Tebe to hraní s ohněm ještě neopustilo?“ Zeptal se Racek mezi klením a mlácením námořníků.

„No, řekni, není to nádhera?“ Nik sledoval, jak plameny zapálily malou, pomocnou plachtu na lodi.

Námořníci nebyli zvyklí pádlovat, ale Rackovy nadávky jim udávaly tempo a kus lana v jeho ruce jim zahřál kůži na zádech a rozproudil krev, takže veslice na moři jela svižným tempem.

Po několika chvílích přirazili k boku Chryzantémy. Několik veslic je sice pronásledovalo, ale ve zmatku, který panoval v přístavu, se jim nepodařilo se dostatečně přiblížit.

Nik vylezl na palubu, táhnouc hlavního opata za sebou.

„Přivažte ho ke stěžni.“ Poručil námořníkům.

Rozkaz byl během chvilky vykonán. Nik sehnal nesmrtelné a postavil je na bok Chryzantémy.

„Střílejte zápalnými ale před lodě. Teprve pokud by pokračovali dál, zapalte je.“ Ukázal na veslice, které se přibližovaly.

Muži na přídi začali točit rumpálem a vytahovat kotvu.

Chryzantéma nabrala vítr a vyrazila kupředu. Sedmikráska a Kopretina stály o kus dál vepředu a po signálu také vyrazily.

„Tak se ukažte.“ Ohnul Racek loket směrem k veslicím.

„Docela by mě zajímalo, co bys dělal, kdyby ustal vítr.“ Zeptal se Nik.

„To bych se asi tak nesmál.“ Potvrdil Racek.

Nastalo další hezké ráno na Wasatu. Nik s krví podlitýma očima přešel na před Chryzantémy. Racek tam měl postavený stůl a na něm bohatou snídani.

Seděl v křesle, cpal se všemožnými pochoutkami a zapíjel to ředěným rumem.

„Jak se ti spalo?“ Zasmál se, když uviděl Nikův ztrhaný obličej.

„Asi jako někomu, kdo byl pár dní zavřený v kleci, pak přibližně deset dní v kobce, kde se nemohl pořádně ani posadit, den strávil přivázan k obřadní lavici, večer se ožral do bezvědomí v radosti nad svým zachráněným životem a teď se prochází po lodi, která se houpe a houpe a houpe.“ Nik se naklonil přes zábradlí.

Racek si nevšímal zvuků, které Nik předkloněn přes zábradlí vydával, a dál se krmil.

Nik se po chvíli narovnal a s nechutí sledoval tu hromadu jídla na Rackově stole.

„Tohle miluju.“ Vzdychl Racek. „Moře přede mnou, spolehlivá loď pod nohama, vítr v zádech a slunce ve tváři.“

Nik se otočil, aby neviděl, jak se Racek cpe.

„Co je s Kufuku?“ Vzpomněl si po chvíli.

„Kufuku?“ Zeptal se Racek.

„Posílal jsem zprávu po domorodé dívce.“ Připomněl Rackovi.

„Jo tahle.“ Vzpomněl si Racek. „Lezla po čtyřech a říkala, že tě nenávidí.“

Nik se pátravě podíval Rackovi do obličeje.

„Přežrala se tak, že nemohla chodit.“ Vysvětlil Racek. „Prý jsi jí slíbil, že do konce života nepozná hlad, a já si myslím, že to splníš, protože do několika dnů pukne od přežrání.“

„Byla hodně hubená. Takový klukovský typ.“

„Tak na to zapomeň. Teď je z ní koule.“

„Opravdu?“

„Ne.“ Zasmál se Racek. „Je překvapující, že přes to všechno, co dokáže sežrat, protože ona nejí, ale opravdu žere, přibrala jen málo.“

„To je dobře.“

„Jenom díky ní jsme tě zachránili. Dokázala nám popsat, jak vypadá vnitřek chrámu, kdy se mění hlídky, kde jsou pasti...“

„A kde je teď?“

„Na Sadiře. U Lokiho. Loki je z ní úplně vedle. Postaví před ni hromadu jídla a řekne: Kufuku povídej. A ona jí a mluví a jí a mluví. Má úžasnou paměť. Oddělala dva písaře a jednoho kuchaře.“

„Alespoň se Loki nějak zabaví.“ Nik nastavil tvář větru.

Chvilí bylo ticho. Racek si vychutnával snídani a Nik chvilku, kdy se mu žaludek nebouřil.

Pak se ozvalo zasténání.

„Nepřežírej se.“ Doporučil Nik Rackovi.

„Já se nepřežírám.“ Bránil se Racek.

„Mlaskáš a sténáš.“

„Mlaskám, ale nesténám. To sténáš ty.“

„Já nesténám.“ Nik otevřel oči. „Tak kdo teda sténá.“

Sténání se ozvalo znovu. Nik zaostřil na stožár.

„A no jo.“ Vzpomněl si. „Opat. Nějak jsem na něj zapomněl, když jsem narazil na rum.“

Pomalým krokem došel před stožár. Opat tam byl přivázaný, v bezvědomí, jen občas zasténal.

„Co s ním?“ Racek se postavil vedle Nika a ožužlával kost z pečené kachny.

Nik mávnul na námořníky drhnoucí podlahu.

„Chrstněte na něj tu vodu.“ Poručil jim.

Námořníci vzali vědro vody a vylili ho na opata.

Mořská voda totálně zmáčela žlutý šat opata a přilepila ho na jeho tělo.

Opat zasténal silněji a probral se.

„Role se obrátily.“ Nik strhnul opatovi kapuci.

Chvilí si ho prohlížel. Proplešatělý, tuctový čtyřicátník s oteklým obličejem.

Přesto jeho slovo připravovalo o život stovky a možná tisíce lidí.

Opat sledoval Nika. V jeho očích byl strach.

„Popovídáme si, nebo si dáme několik hodin mučení?“ Zeptal se Nik.

„Co chcete vědět?“ Vydechl opat.

„Všechno. Ale hlavně nás zajímá ten váš Pojídač srdcí. Ten tvor, kvůli kterému umírají lidé, a přitom ho nikdo nikdy neviděl.“

„Protože dostává oběti, nevylézá ze svého přibytku a nevráždí lidi a nezapaluje lodě a vesnice.“ Pronesl Opat naučenou formuli.

„Takže, kdybychom připluli na ostrov Itahatsu, zabránili tam vašim kněžím v krmení toho boha, vylezl by ven a sežral by nás i s našimi lodičkami?“

„Určitě.“ Kývl opat hlavou.

„Tak jedeme. A uvidíme, za jak dlouho se Pojídač srdcí vypotácí.“

Opat zesinal.

„To nemůžete. Musíme zabránit tomu, aby opustil svůj přibytok. Jinak přinese velkou zkázu. Smrt mnoha lidí.“

„Více, než jich zabijete vy? Při tom obětování?“

„Určitě. Vyrazí na moře a zapálí vesnice. Spálí úrodu a pobije všechny lidi. Jen naše oběti ho drží v jeho jeskyni.“

„Jo vaše oběti?“ Nik dal důraz na „vaše“. „Pokud vím, vaše jediná oběť je v tom že nebožákům párete těla a rvete z nich vnitřnosti.“

„Obětujeme některé pro záchranu mnohých.“

Nik měl pocit, že tohle už někde slyšel.

„Nemám náladu se s tebou dohadovat. Popiš nám celý ostrov Pojídače srdcí. Do nejmenšího detailu. Pokud někde něco nebude jen trochu souhlasit, další srdce, které Pojídač uvidí, bude to tvoje.“

„To neudělám! Nikdy!“ Rozkřikl se opat

„Ale uděláš.“ Usmál se nebezpečně Nik a napřáhl ruku k Rackovi. Ten mu do ní položil karabáč.

„Mlátit přes záda je přežitek. Poznáš, jaké to je když dostaneš bičem přes břicho. Budu tě třískat tak dlouho, dokud ti nevylezou střeva. A ani potom nepřestanu.“ Varoval Nik opata.

„Tak na tohle fakt nemám žaludek.“ Racek se otočil. „Jdu si dojíst tu pečnou kachničku.“ A odešel na příď.

„Nesněž ji celou. Po tomhle mi určitě vyhládne.“ Zavolal za ním Nik a rozmotal karabáč.

Opat začal mluvit.

Nik se zoufale podíval na moře.

V dálce, kam jen hloubka dovolila, stály tři lodě. Chryzantéma, Kopretina a Sedmikráska.

Na břehu bylo několik člunů.

Nik strašně zatoužil sednout do těch člunů a vrátit se na loď. Ale nešlo to. S povzdechem se otočil na druhou stranu.

Před ním se tyčila hora. Vlastně, nebyla to hora, byla to vyhaslá sopka.

Čněla jako kužel k nebesům.

A v ní bylo vysekáno široké schodiště.

Bylo stále udržované a bez poskvrnky. Léta oprav zabořila schodiště hluboko do skály, takže se zdálo být místy úplně utopené v masivu hory.

Nik vzdychl a nešťastně se podíval nahoru.

„Kolik jsi říkal, že je těch schodů?“ Zeptal se opata.

„Přesně deset tisíc.“ Zněla odpověď.

„Už jenom proto bych se na toho vašeho Pojídače vykašlal.“ Odplivl si Racek. „Táhnout se s hromadou masa takovou dálku.“

„Tak, vyrazíme.“ Nik trhnul provazem, na kterém měl přivázaného opata, a společně s několika desítkami nesmrtelných a s troškou Rackových námořníků se vydali po schodech na vrchol sopky.

Po několika hodinách nařídil Nik odpočinek.

„Jak to, že nemáte žádný chrám tady?“ Zeptal se Nik opata.

„Na hoře Pojídače srdcí? Obtěžovat našeho boha svojí stálou přítomností?“ Podivil se opat. „A kde bychom tu sehnali srdce? Bylo by to naprosto neekonomické.“ Dodal věčně.

„Asi máš pravdu.“ Nik se nadzvedl. „Něco signalizují z Kopretiny.“ Hlásil Rackovi.

Ten vyšplhal po stěně na bok schodiště.

„Sedm veslic na obzoru.“ Hlásil.

„Co to znamená?“ Zeptal se Nik.

„Deset srdcí na každé.“ Vzdychl opat.

„Tak vyrazíme, ať se podíváme, kde ta srdce končí.“ Trhl Nik provazem a vyrazil vzhůru.

Nahoře se opatrně naklonili přes okraj kráteru.

Pozorně sledovali hlubokou jámu pod nimi.

„Vidíte někdo něco?“ Zeptal se Nik.

„Nic. Jen hromada balvanů a příšerný puch.“ Hlásili všichni.

„Není tam někde nějaká jeskyně, nevidíte nic?“ Ujišťoval se Racek.

Slunce stálo kolmo nad hlavami a osvětlovalo celý kráter.

„Ne. Není tam ani živáčka. Když nepočítám deset miliard much.“ Hlásil někdo.

„Tak co, pane opate? Kde je ten Pojídač?“ Zeptal se Nik opata.

„Je tam.“ Sveřepě odpověděl opat.

„Ale kde? Jen holé stěny, nikde ani třeba jeskyně, kde by se schoval. Prostě nic.“

„Je tam už stovky let. Nevylézá, protože ho pravidelně krmíme.“

Nik vzdychl a bezmocně se podíval na Racka.

„Budeme sem muset vodit procesí a stejně budou odpovídat... Je tam a nevylézá.“ Napodobil hlas opata.

„Co chceš dělat?“ Zeptal se Racek.

„Jak by dokázal vylézt po té kolmé stěně?“ Zeptal se Nik znovu opata a ukázal na stěnu kráteru. „Říkáte, že nelétá, že plave. Možná tu kdysi něco spadlo a nedokázalo se to dostat ven, ale rozhodně dole není nic živého.“ Nik znovu prohlížel temnou masu kamene na stěnách.

„Je tam. Už stovky let.“

Nik zavřel oči a v duchu počítal.

„Dobrá, vaše omezenosti. Udělám poslední pokus.“ Kývl na námořníky, kteří nesli dlouhá lana. „Spusťte mě a tady pána -Je tam už stovky let-“, ukázal na opata, „dolů do kráteru. Snad mu to bude stačit a i všem ostatním, když uvidí, že se mi nic nestalo.“

„Ty chceš opravdu do toho smradu?“ Nevěřičně se zeptal Racek.

„Jo. Podíváme se zblízka. A opata nechám dole. A každého kněze, kterého chytím, spustím dolů. Potom snad ta jejich omezenost povolí.“

„To není špatný nápad. Jdu s tebou.“

„Není třeba. Jeden by měl zůstat nahoře a hlídat.“

„Čtyři oči vidí víc než dvě a námořníci to ohlídnou, než sem dorazí ty veslice.“

„Jak chceš.“ Pokrčil Nik rameny a přivázal se k lanu.

„To nemyslíte vážně, to nemůžete myslet vážně?“ Kotal opat a třásl se strachy.

„Naprostě.“ Usmál se Nik a uvázal opatovi smyčku okolo prsou.

„Nikam nejdu.“ Opat si sedl na zem.

Nik pokynul dvěma nesmrtelným, ti vzali opata pod paží a strčili ho do kráteru. Jiní vojáci drželi lano a pomalu spouštěli úpícího opata dolů.

Nik s Rackem se naklonili přes kráter.

„Tak jdeme?“ Zeptal se Racek.

„Počkáme. Jistota je jistota. Kdyby tam opravdu odněkud něco vyskočilo.“ Nik sledoval, jestli nezahledne na dně kráteru nějaký pohyb.

Nic.

Opat už byl deset metrů nade dnem, pět, čtyři, tři, dva metry, pak jeden metr a nakonec dosedl na zem.

„Stále nic.“ Usmál se Nik. Jdeme dolů a rozvážeme kněze. Zkontrolujeme, jestli nenajdeme někde nějaké stopy a pak se vrátíme. Počítám, že až to tady naplníme po okraj kněžourama, tak snad místní konečně pochopí, že to všechno je jen humbuk od jejich vládců.“ Přehoupl se přes okraj a začal se spouštět dolů.

Pomalou klesali, jak je vojáci a námořníci spouštěli dolů. Nik se snažil objevit cokoliv podezřelého a pokoušel se nevnímat puch z rozkládajících se srdcí.

Nakonec se i oni postavili na dno kráteru. Všude se zvedala hejna much z hromad rozkládajícího se masa. Na zemi vše tvořilo šlemovitou kaši.

„Zebliju se z toho jako ty před několika dny.“ Upozornil Racek Nika.

Došli k opatovi. Seděl v hromadě hnijících srdcí s očima zavřenýma a drmolil motlitby.

„Tak otevři oči a ukaž mi toho Pojídače.“ Lehce kopl Nik opata.

„Je tady. Cítím ho.“ Šeptal opat.

„Ty kupo hoven.“ Rozčílil se Nik. „Prohlídli jsme si to tady. Není tu nic živého kromě nás tří, když nebudu počítat ty masařky a kupy červů. Jediný, co se tu hejbe, jsou ty hromady rozkládajícího se masa.“

„Je tady. Za chvíli se objeví a sežere nás.“ Šeptal opat, oči stále pevně sevřené.

Nik chytil opata za látku pod krkem a trhnutím ho postavil. Vytáhl meč, rozřízl opatovi pouta a uvolnil lano, na kterém opata spustili.

„Otevři ty oči, nebo přísahám, že ti odříznu víčka!“ Rozčílil se.

Opat otevřel opatrně oči.

„Podívej se okolo sebe!“ Řval Nik s mečem v ruce. „Nikde nic! Nikde ani jeden Pojídač!“ Zuřil. „Prostě je to jen podvod! Stovky let vraždíte nevinné lidi pro něco, co neexistuje!“

„Pojídač srdcí existuje.“ Trval na svém opat.

„Tak mi ho ukaž?!“ Řval Nik rozzuřen na nevyšší míru. „Tak mi ukaž svého pojídače srdcí! Ukaž mi ho, ať ho můžu zabít!“ Vztekal se a mával mečem okolo sebe. „Jenom hromada masa, much a skála! Tak kde je?! Je snad tohle ten tvůj pojídač srdcí?!“ Ukázal Nik na kamennou stěnu. „Tak já ho musím zabít!“ Nik se rozpráhl a zabodl meč do kamene.

Meč do kamene zajel až po rukojeť a stěna se pohnula. Po okolí se roznesl zuřivý a bolestný řev a před Nikem se objevila obrovská, zubatá tlama.

„A kurva!“ Zajíkl se Nik.

„Kurva říká Vzteklý pes.“ Ohradil se Racek a strčil opata před Nika.

Zubatá tlama scvakla a opat zmizel.

„Na co do prdele čekáte?!“ Zařval Nik na nesmrtelné na okraji sopky. „Až nás to taky sežere?!“

Nesmrtelní začali střílet šípy a metat oštěpy. Pojídač srdcí zvedl hlavu a vychrlil salvu ohně na vrchol sopky.

„Co to je za potvoru?“ Vzpatoval se Nik.

„Pojídač srdcí. Zubatá tlama, drápy. Celou dobu nám o něm vyprávěli.“

Neodpustil si Racek.

„Jak se dostaneme ven?“

„Nedostaneme.“ Racek sledoval lana, z nichž některá už hořela plamenem. „Cesta ven je jen přes jeho mrtvolu.“ Ukázal na Pojídače.

Ten přestal chrlit plameny na vrchol sopky a znovu zaměřil pozornost na Nika a Racka.

„Rozdělíme se.“ Nik strčil Racka od sebe a každý se rozeběhl na jinou stranu. Pojídač na chvíli zaváhal.

Racek uklouzl po shnilém mase a zavrával. Pojídač se obrátil jeho směrem.

Nik se rozeběhl a vrazil meč do pojídačova těla.

Pojídač zařval bolestí. Shora na něho začaly znovu dopadat šípy a oštěpy, jak se nesmrtelní dostali znovu na vrchol hory, odkud předtím kvapem seskákali.

Pojídač se otočil za sebe a zmizel v jeskyni, jejíž vchod předtím zakrývalo jeho tělo.

„Uf.“ Vydechl Nik a opřel se o skálu. Pak ji pro jistotu zkontroloval dlaní.

„Je to opravdu kámen.“ Ulevil si.

„Teda, tohle se ti fakt nepovedlo.“ Přibelhal se Racek.

„Chybička.“ Nik zamával na nesmrtelné. „Padesát mužů okamžitě za mnou.“

„Chceš jít za ním?“ Vyděsil se Racek.

„Chci. Dokud je zraněnej.“

„Jsi blázen.“

„Jsem.“

Nesmrtelní se pomalu spouštěli dolů.

„Jste nesmrtelní, tak klidně skočte.“ Zakřičel na ně Nik, ale nikdo ho nebral na vědomí.

„Co to bylo?“ Zeptal se desátník, když sešplhali.

„Obrovský vodní had. Co dokáže šlehat oheň. Napůl had, hlava draka.“ Odpověděl Racek. „Normálně asi potápěl lodě a přepadával vesnice. Ale tady si zvykl na pohodlí a pravidelnou stravu. Tak už stovky let nevylezl ven.“ Racek přišel k ústí jeskyně a nadechl se vlhkého vzduchu.

„Ta jeskyně vede do moře.“ Konstatoval. „Takže nemá cenu se za ním štvát. Musíme ho zničit na moři.“ Zvedl ruku. „Na lodě. Musíme dát dohromady, co jsme podělal!“

„To jsem hlavně podělal já.“ Zamumlal zlostně Nik.

„Musíme dát dohromady to, co tady podělal král Ahonik.“ Opravil se Racek.

„Racku, já tě opravdu nechám jednou pověsit.“ Vzdychl Nik.

Vyšplhali zpátky na vrchol kráteru.

„Támhle je.“ Hlásili vojáci a ukazovali směr, kde pod vodou bylo jasně vidět hadí tělo. Za ním se táhla dlouhá skvrna temné krve.

„Vypadá to, že míří na západ. Tak za ním.“ Nik se nešťastně podíval na schody.

„Nepluje na západ. Plave k těm veslicím.“

Zahleděli se znovu na moře. Veslaři ani netušili, že se k nim pod hladinou něco blíží. Vtom se před nimi objevila obrovská tlama rozzuřeného Pojídače. Pojídač se vztekle zakousl do boku jedné z veslic a okamžitě ji přelomil v půli. Až na vrchol hory bylo vidět, jak několik nešťastníků vylétlo do vzduchu, vymrštění tím nárazem.

Ostatní veslice se snažily odplout na všechny strany, ale nebylo jim to umožněno. Jako démon pomsty se vrhal Pojídač na jednu veslici za druhou a potápěl je.

Za několik minut hladinu pokrývala jen hromada trosek. V dáli se několikrát vynořilo hadí tělo Pojídače a zase zmizelo v moři.

„Co tomu říkáš?“ Zbledlý Racek se otočil od hrůzné podívané.

Nik seděl na kameni a ztěžka oddychoval.

„Útočí zesponu. Prevít vychytralej! Není pod hladinou vidět, protože se ukrývá ve stínu lodě. Ani po těch letech, kdy se válel v jeskyni, neztratil instinkt lovce.“

„Na něj jsem se neptal. Myslel jsem ty mrtvé.“ Ukázal Racek na moře. Nik zbrunátněl.

„No a co? Je po nich. Mám snad tu obludu chytit za ocas, dotáhnout zpátky do jeskyně a omluvit se? Promiňte, pane Drakohade, spletl jsem si vás s kusem skály? Dostanete extra porci srdíček navíc a budeme zas kamarádi?!“ Vstal a vztekle kopl do zvětralého kamene u nohou. „I král má občas špatnej den. Někdy hodně špatnej... Nejsem nadšenej, že zaplatili za moji chybu, ale co s tím naděláš?“ Otočil se od Racka a začal rázovat dolů po schodech.

9

Chryzantéma, Kopretina a Sedmikráska stály zakotveny ve svém domovském přístavu na ostrově Michiofa a doplňovaly zásoby. Loki s objemným fasciklem vystoupal po schůdkách na Chryzantému a zamířil do kapitánské kajuty.

Nik tam seděl, před sebou mapu Wasatu a poloprázdnou láhev.

„Prý se ti moc nedaří.“ Loki unaveně usedl do volné židle.

„Podělal jsem to. Nikdy by mě nenapadlo, že může existovat něco takového, jako je Pojídač.“

„Přiznám se, že jsem byl také přesvědčen, že neexistuje.“ Loki se přisunul ke stolu a položil fascikl na stůl. Malý hrneček s víčkem, pečlivě převázaný provázkem, který měl Loki položený na deskách, se nebezpečně zakymácel. Loki po něm obratně sáhl a položil ho na zem.

„Hledáme ho všude možně. Ale naše zbraně jsou neúčinné a místní jsou

proti nám. Navíc začal Pojídač napadat pobřežní vesnice.“

„Není to tak hrozné. Zatím několik vesnic a jen asi patnáct ověřených mrtvých.“

„Když nepočítám ty první veslice.“ Vzdychl Nik a pořádně si přihnul z láhve.

„Je to pořád méně, než těch několik desítek srdcí denně.“

„To ale padalo na vinu kněžím. Ale teď to padá na vrub mně.“ Nik se zoufale podíval na mapu.

„Nemusíš si dělat výčitky.“ Loki zabušil rukou do svazku papírů.

„Ale my jsme ho vyhnali z jeho sopky.“

„Něco ti ukážu.“ Loki otevřel desky a listoval mezi archy. „Tady tohle je ze starých archívů z Wasatu a tady tohle jsem se dozvěděl od Muže bez tváře.“ Ukázal na papíry.

„Podívej se.“ Ukázal na odstavec. „Tady se píše, že Mořský drakohad napadal vesnice a zabíjel rybáře. Tak jednu oběť za dva dny. Když vypátrali místo jeho úkrytu, shazovali mu tam jednou za dva dny vepře. A vše bylo v pořádku. Ustanovili se kněží, kteří na to měli dohlédnout. Další nápad byl také rozumný. Zbavit se zločinců, protože prasata mají přece jenom nějakou cenu. Tak se začalo s obětováním lidí. Lidského odpadu bylo dost. A Mořský drakohad už toho tolik nesežral, vybíral si. Vyjídal pouze vnitřnosti. Tak ty hlupáky, nebo vychytralce napadlo, že ho zajímají jen lidská srdce. Zvážili člověka. Pak srdce (350 g) a vypočítali, že ekvivalent člověka v srdcích je dvě stě srdcí. Tak místo jednoho vepře za dva dny zabijí sto lidí denně.“

Nik vytrhl Lokimu papíry z ruky a studoval je.

„Rozumím.“ Praštil hřbetem ruky do papírů. „Ale to nic nemění na tom, že jsem to podělal. Teď nejenom že ten mořský drakohad přepadává vesnice a potápí džunky, ale navíc kněží proti nám rozpoutali nenávistnou kampaň a tvrdí, že Pojídače srdcí uspokojí jen sto tisíc srdcí naházených do moře. A už se tam dokonce hlásí šílenci, kteří se chtějí nechat dobrovolně zabít, aby uspokojili toho mořského červa.“

„Prostě to, co jsi podělal, musíš taky napravit.“ Loki vytáhl nákresy. „Tohle nechte postavit na lodích.“ Ukázal Nikovi.

„Co to je?“

„Nejsi dobrý rybář, tak ti to vysvětlím.“ Loki se sklonil nad papírem. „Tohle je velká balista. To na ní, co vypadá jako šíp, je harpuna. Tady je tenké lano. Na konci lana jsou prázdné močové měchýře z krav, plné vzduchu a měchýře z ryb. Pokud harpunou zasáhnete hada, bude mu to dělat problémy při potopení.“

Nik se znovu sklonil nad nákresy.

„Harpuny jsou malé.“ Porovnával velikost. „Moc hluboké rány mu to nezpůsobí.“ Odstrčil znechuceně plány.

„I na to máme řešení, pane Kakamomo.“ Rýpnul si Loki.

„Kakamomo?“

„Prý ti domorodci začali říkat Kakamomo.“ Vysvětlil Loki. „Kamarádíš se s místními opicemi.“

„Pán kakamů.“ Vzpomněl si Nik na nezdařený útěk z klece. „Víc by se mi líbilo Saruman.“

„Saru? To je z dálněvýchodního nářečí opice, a man znamená v řeči v západní ligy muž. Opičí muž?“ Přeložil si Loki. „To je přece paskvil.“

„Ale lépe to zní.“

„Navíc to má z historického hlediska špatnou pověst. Znáš přece dějiny?“

„Jistě. Bilbo, Frodo, Legolas, Gandalf.“ Nik vyjmenovával historické postavy. „Tohle do mě tloukl učitel už od šesti let. Přitom, jak jsem později zjistil, se to vůbec neodehrávalo na Sadiře, ale jsou to převzaté dějiny z jiného světa.“

„Každý potřebuje hrdiny. Třeba se i o tobě bude na Wasatu jednou mluvit jako o osvoboditeli.“ Zasmál se Loki.

„Jako o někom, kdo probudil k životu démona, kterého hodní kněží udržovali v klidu.“ Ušklíbl se Nik.

„Proto to musíš dokončit.“ Loki znovu přistrčil před Nika nákresy harpun.

„Tohle mu způsobí hluboké rány. Ale aby mu to opravdu ublížilo, musely by být tak třikrát větší.“ Nik si skepticky prohlížel plány.

„Použiješ na špice kakamí jed.“ Loki vytáhl malý hrnek, pečlivě uzavřený a převázaný silným provazem.

„Kakamí jed nefunguje. Sáhl jsem si na kakama několikrát.“ Zavrtěl hlavou Nik.

„Můžu tě upozornit, že funguje.“ Loki položil hrnek před Nika. „Sehnat ho stálo obrovskou námahu a nejprve jsem ho vyzkoušel na odsouzcích. Rozhodně to není nic pro slabé povahy.“

„Ale já si na kakama sáhl.“

„Kakam má jedové žlázy v podpaží. Když je vystrašen, strká si pracičky do podpaží a otírá si s nimi celé tělo. Dělá to vědomě. To znamená, že kdyby ti chtěl ublížit, stačilo by, aby se polechtal a dneska bych tu mluvil jen s Rackem.“

Nik sledoval hrnek, položený před ním.

„Jestli něco zbyde, vyzkouším to na Tygrasovi, až se vrátím na Sadiru.“

„Tygrase bys měl zabít.“

„Nechci ho zabít.“

„Nechceš ho zabít, protože kdyby ses, dejme tomu, někdy náhodou stal v budoucnu vládcem Nusakanu, mohlo by ti to škodit? To, že jsi zabil původního panovníka?“ Loki se pozorně zahleděl na Nika.

„Tohle mě ani nenapadlo.“ Zavrtěl Nik hlavou.

Loki pátravě sledoval Nikův obličej. Po chvíli sklonil hlavu nad papíry.

„Kakamím jedem šetři. Nedá se sehnat a místní se staví proti nám nepřátelsky.“ Přitáhl si před sebe mapu Wasatu a studoval ji. „Velké olivně se každý rok stahují pářit se k jednomu ostrovu. V noci krásně svítí a prozařují moře. Všiml sis, že Pojídač kopíruje tak trochu jejich trasu. Sice byl možná stovky let na svém ostrově, ale instinkty ho neopustily.“ Loki ukazoval místa, kde Pojídač zaútočil, nebo byl spatřen. Trasa jasně ukazovala k jednomu ostrovu.

„Shima yūzai yorokobi.“ Přečetl Nik na mapě místo, kam Loki ukazoval.

„Ostrov malých radostí.“ Přeložil si.

„Tak, kdy vyrážíte?“ Zeptal se Loki.

10

„Z piráta velrybářem, taková potupa.“ Cedil Racek mezi zuby. Z krále pirátem a nakonec také velrybářem.“ Cedil mezi zuby Nik. Racek se zarazil.

„Ty mlč. Je to tvoje vina.“

„To možná je, ale nic to nemění na tom, že je ze mě velrybář.“

„No. Trochu jsi mi tím zlepšil náladu.“ Připustil Racek.

Znovu zkontroloval harpuny.

„Proč je ta špice pokrytá tím kusem měchýře?“ Zeptal se.

„Na špici je prudký jed. Kdyby se někdo škrábl, tak aby mu to neudělalo konec krásné projíždky.“

„Víš určitě, že to zabere?“

„Je to místní jed. Z kůže kakamů.“

„Kakamové? Co to je?“ Ušklíbl se Racek. „Zní to, jako když dítě vstane z nočníku.“

„To je taková filozofická rovnice.“ Zvedl Nik prst. „Pokud pohladíš kakama po srsti, nebo strčíš ruku do dětského nočníku, obojí značí, že máš ruku ve sračkách.“ Podíval se na svůj vztyčený prst.

„Místo zvedání prostředníčku, by ses měl podívat po tom tvém červovi. Takže si, výsosti, vezmi hlídku ve strážním koši.“

„To po mně nechtěj.“ Zbledl Nik.

„Jen jdi. Třeba ti to pomůže, až poletíš zase na drakovi. Slyšel jsem, že při

posledním letu byl problém.“

„Jen drobné nedorozumění. Můj zlatý drak mě odmítl nést a postavil se před Drakula. Trochu trapná situace.“

„Drakul je král.“

„Korunovace ještě neproběhla, ale tohle bylo oficiální uznání od draků.“

„A na čem jsi letěl ty?“

„Potom pro mě přiletěl diamantový drak.“

Racek písknul.

„Diamantový?“ Zeptal se.

„Jo.“ Nik se opřel o stěžeň a podíval se nahoru. Pak přešel k zábradlí.

„Pepík mi vysvětlil, že vlastně vládnu většině planet.“

„Opravdu?“

„To nevím.“ Přemýšlel Nik. „Na Sadiře mám nějaká knížectví, Kleo by mi vrátil moji zem, ale asi by za to něco chtěl. Stále jsem nevyšší vojevůdce Sadiry. Aby mě toho zbavili, musela by se sejít většina vládců, což je trochu problém, protože Západní liga neexistuje a zastupuje ji Magdalena, Východní knížectví se spojilo pod Králem z Neumětel, ten by proti mně také nešel, v Chánově zemi vládne Pandora a ta se nepostaví Magdaleně a šáh Harum al Rašíd zase ví, že by byl proti tomu Vzteklý pes. Zbývá jen Kleofáš a ten nemá důvod, navíc by asi měl problém se svou ženou, s královnou Marií. Benetnaš je planeta, kde mě asi poslouchají. Na Nusakanu, tam je to podobné. Alamak, to je mrtvá planeta, ale nárok na ni nikdo nevznesl, a kdyby došlo na lámání chleba...“ Opřel se o provazový žebřík a smutně se na Racka podíval.

„Proto ten diamantový drak. Je to hrozný na něm létat. Diamanty mi rozedřely kalhoty během pár minut letu a kůži pod nimi během dalších minut. Je to peklo být vládcem světů, tak mi to prosím nezhoršuj a neposílej mě do strážního koše.“

„Možná že poroučíš na několika planetách, ale svoji práci plnit budeš.“

Kývl Racek hlavou směrem nahoru.

„Červ na obzoru!“ Ohlásila hlídka z koše.

„Uf.“ Oddychl si Nik.

Chryzantéma, Kopretina a Sedmikráska stočily svoji před tam, kde se pod hladinou svíjelo obrovské hadí tělo.

Pluli několik hodin, ale nic neviděli. Racek nechal vyměnit hlídku z koše a po několikáté ji vyslychal. Námořníci i nesmrtelní stáli na přídi lodi a vytrvale se rozhlíželi. I hlídka z koše sledovala moře. Ale stále nic nebylo vidět.

„Potopil se hodně hluboko.“ Šeptali si námořníci.

„Je to obojživelník. Musí se nadechnout. Musí se vynořit.“ Vztekal se Racek. „Opravdu to nebylo hejno ryb?“ Zeptal se postě hlídky.

„Ne.“ Kroutili hlavou námořníci z koše.

Bylo napjaté ticho. Náhle na ně začali mávat námořníci ze Sedmikrásky.

„Nemávejte, signalizujte.“ Rozhodil rukama Racek.

„Co chtějí?“ Nik se snažil vyluštit zuřivé mávání námořníků.

„Ukazují na nás.“

„Na nás neukazují. Na naši loď. Červ je někde tady. Někde blízko.“

„Je pod lodí!“ Vykřikl jeden z námořníků.

„Kde?“ Zařval Racek.

„Stín, vidíš ten stín?!“ Naklonil se námořník přes zábradlí.

„Je pod námi!“ Zakřičel.

„Pod lodí má jen tak třetinu těla.“ Nik sledoval hadí tělo, ztrácející se daleko za Chryzantémou.

Kormidlo ostře doprava!“ Zavelel Racek.

Střelec u balisty vypálil harpunu. Se syčením zajela pod hladinu.

„Vedle.“ Konstatovali námořníci, nahýbajíc se přes nízké zábradlí.

„Voda zkresluje. Copak to nevíš? Nikdy jsi nechytal ryby rukama?“ Přiskočil Nik ke střelci.

Střelec pokrčil rameny.

„Ne, nikdo z nás na Benetnaši syrový ryby nežral.“ Zastal se Racek střelce.

Nik přešel sarkasmus a odstrčil střelce od balisty.

„Harpunu! Rychle!“ Poručil.

Námořníci vytáhli z truhlice další harpunu, zatímco Nik rumpálem natahoval tětivu luku balisty. Když byl hotov, založil harpunu a pečlivě zamířil.

Had zmizel pod lodí.

„Kormidlo vlevo.“ Zavelel Racek.

Příd Chryzantémy poslušně uhnula a Nik otočil balistu.

„To nezvládneš.“ Popichoval Racek.

„Příd se houpe. Vlny ještě víc zkreslují.“ Vymlouval se Nik

„Počkáme. Žil v jeskyni. Dýchá normální vzduch. Musí se vynořit. Musí dýchat.“

Nik zmáčkl spoušť. Luk balisty vydal silnou ránu a harpuna zajela pod hladinu.

„Ved...“ Nedopověděl Racek.

Lano se začalo rychle odvíjet.

„Teď se teprve vynoří! Připravte se! Doneste další harpunu!“ Zařval Nik a začal kroutit rumpálem a natahovat luk.

Lano zmizelo ve vlnách i s měchy upevněnými na konci.

„Kde je, kde je?“ Syčel Racek.

„Támhle!“ Ukázal jeden námořník rukou, kde se objevily měchy nad hladinou.

Sledovali, jak se měchy blíží k nim. Najednou se zastavily a volně se kývaly na hladině.

„Harpuna se vytrhla.“ Vzdychnli zklamaně námořníci.

„Hovno! Je pod námi a jede nahoru!“ Pochopil Nik

„Kormidlo vlevo!!! Prudce vlevo!!! Teď vpravo!!!“ Zařval Racek.

Z vody, na levém boku lodi se objevila hlava obrovského vodního drakohada. Vyjela do výše hlavního stožáru a pak se převrátila a z téhle výšky se řítila na zád Chryzantémy.

„Prudce vlevo!!!“ Řval Racek

Chryzantéma poslušně zatočila zase na druhou stranu. Hlava drakohada minula bok lodi jen o pár centimetrů a zajela do moře, následovaná hadím tělem.

Ozvalo se prásknutí, jak Nik vypálil další harpunu. Balistu otočil skoro o sto osmdesát stupňů, takže stál na zábradlí na přídi, zakloněn nad hladinou a pevně se přidržujíc balisty. Harpuna prolétla mezi užaslymi námořníky a zajela hluboko do těla nořícího se Pojídače srdcí. Lano přivázané k harpuně se začalo odvíjet, pak se konec lana i s měchy zachytil o stěžeň. Prudce se napjalo. Námořníci, kteří včas nenadskočili, se váleli na palubě s přeraženými nohama.

Chryzantéma se lehce naklonila a lano prasklo. Jeden konec lana zmizel v hlubinách a druhý konec lana se smrštil a jako blesk vyrazil proti Nikovi. Těsně před obličejem užaslého Nika se zastavil a se silným prásknutím mu střílil pár kapek mořské vody do obličeje.

„Tak, tomu se říká štěstí.“ Hvízdal Racek. „Utrhnout se to lano o metr dál, tak máš ksicht na cucky.“

Nik seskočil ze zábradlí a sedl si na obrácené vědro.

„Potřebuju rum. Hodně a rychle.“ Naprázdno polykal, v obličeji celý bílý.

„Žádnej rum, dokud máme pod sebou toho červa.“ Zakroutil Racek hlavou. „Další harpunu a jedem.“

„Kopretina střílí... A zasáhla!“ Hlásil námořník na v koši.

„Nějak ten jed nezabírá.“ Vzdych Nik

„Vzdává to! Červ odplouvá!“ Křičela hlídka v koši a ukazovala na měchy, odplouvající od nich.

„Aby se jen nechtěl víc rozjet.“ Pochyboval plavčík

„Tak mu ten rozjezd zkrátíme! Kormidlo nalevo!“ Rozhodl se Racek

Vyrazili za Pojídačem. Ale ten opravdu prchal. Měchy mizely pod hladinou a zase se vynořovaly, jak táhly Pojídače ven. Nakonec zůstaly nehybně ležet na hladině.

Háky je vylovili.

„Překousl lana.“ Konstatoval Racek.

„Jestli je to směr na Itahatsu, tak si jede lízat rány do jeskyně.“

„Zase ten kopec? Celej Wasat je rovina, jen jediná hora a my musíme zase po schodech.“ Vzdychl Nik. „Donese mi už konečně někdo ten rum?!“

11

Na ostrov Itahatsu se dostali až za několik dní. Vítr se ztišil a nakonec museli zastavit na jednom z ostrovů a nabrat zásoby.

Když se posádka vyslaná na ostrov vrátila, vyprávěla, že je domorodci přijali velice nepřátelsky. Nakonec nabrali jen čerstvou vodu z potoka u vesnice a rychle se vrátili.

Nik zuřil a Racek nadával.

Konečně jednou ráno dorazili na ostrov Pojídače srdcí. Vál svěží vítr, takže plachty byly podkasané. Racek stál na přídi a sledoval pobřeží. Chvilku kroutil hlavou a pak se otočil k Nikovi, snídajícímu právě rum.

„To je špatnej vtíp.“ Ukázal Racek palcem za sebe.

Nik nechal snídane a přešel na příď.

Před ústím zátoky stálo seřazeno několik desítek lodí.

„Co tam dělají? To jako chystají tu hromadnou sebevraždu? Sto tisíc srdcí jako odpuštění?“ Nepochopil Nik.

„Ne. Staví se předěmi proti nám.“ Racek vzal nedopitou Nikovu snídani a dorazil ji.

„Oni ho chtějí chránit?“

Racek vztekle mrštil prázdný kalíšek proti veslicím. „Jasně že chtějí. Kněží by jinak přišli o živobytí.“

„Co teď?“ Nik se opřel o zábradlí a podíval se na Racka.

„Kašlu na ně. Ať si pochcípají.“ Racek se otočil od zátoky a podíval se na Nika.

Nik mlčel a na tváři mu pohrával lišácký úsměv. Racek ho sledoval a zakroutil hlavou. Vítr si pohrával s jeho vlasy a oči se mu zužovaly do výhružných čárek.

„Na to ani nemysli. To neudělám!“ Rozčillil se.

Nik mlčel a jen se víc usmíval.

„Je to příšerný. Riskovat všechno abych zachránil někoho, kdo o záchranu

ani nestojí.“ Praštil Racek dlaní do zábradlí.

„Tady už nejde o ně. Tady jde o tebe.“ Zasmál se Nik.

„Ty šmejde. Nikdy bys mi to nepřestal předhazovat.“

„Neřekl bych nikdy ani slovíčko.“ Nikova tvář se roztáhla v samolibém úsměvu.

„Tak to by bylo ještě horší. Ty!“ Racek vztyčil ukazováček proti Nikovi. „Ty jsi horší než to, co jsem chytil v královském přístavu na Nusakanu!“ Vztekle se otočil a rázoval na záď lodi.

„Nějakou velkou rybu? Jsi chytil v královském přístavu na Nusakanu?!“ Volal za ním Nik.

Racek zvedl prst v mezisvětovém gestu a odstrčil kormidelníka od kormidla.

„Rozviňte všechny plachty!“ Zařval na zkoprnělé námořníky. „Vyvěste vlajky! Lukostřelci na svá místa. Připravte vodu na hašení. Katapulty nabíť! Přijďte, vy prasata líný! Kdo se opozdí, toho osobně ztřískám lanem! Signalizujte Kopretině a Sedmikrásce, ať nás následují v klínu! Proč nejsou ty plachty ještě naplno! Vylezu tam za vámi a uškrtím vás kotevním řetězem! Vy zasraný pozemský krysy, co se s tím tak couráte?! Na balisty místo šípů kusy železa a palte jim po stěžních, nebo jak tomu na těch kocábkách říkají!

Plachty se po několika plesknutích naduly a Chryzantéma nadskočila na vlnách.

„Tak, holka zlatá, ukaž, co umí loď krále pirátů.“ Pohládl Racek kormidlo. Nik se naklonil nad vodu. Kus dřeva, který minuli, se ztrácel v dálce čím dál větší rychlostí.

„Ty veslice mají klouny.“ Varoval Racka.

„Nepanikař a vezmi si na starost lučištníky.“ Odsekl Racek.

Nik se přesunul na příď Chryzantémy.

„Zapálit šípy a čekat na můj rozkaz.“ Poručil lučištníkům.

Loď zvyšovala rychlost. Veslice se přibližovaly velké rychlosti.

„Příď náraz vydrží! Nesmí se nám dostat klounem na boky!“ Křičel Racek na Nika a námořníky.

Veslice se srazily, jak jen to nejvíc šlo.

„Neměly by udělat podkovu?“ Zavolal Nik na Racka.

„Ještě jim rad.“ Racek stočil kormidlo a příď Chryzantémy zajela mezi dvě veslice. Vesla se lámala a příďová vlna obrátila veslice na bok. Další veslice stála přímo před přídí.

Příď Chryzantémy ji začala drtit a tlačit pod sebe.

„A jsme v tom.“ Zasmál se Nik a mávl na lučištníky.

„Palte na ty vzadu, ať oheň nepřeskočí na nás.“ Zavelel.

Chryzantéma letěla po vlnách a lámala bárky na kusy. Její přídová vlna odhazovala veslice na strany a nutila je narážet do ostatních. Vesla se lámala, veslaři kleli. Lučičtí z Rackových lodí pálili jeden šíp za druhým, u nohou koše s ohněm, o které si zapalovali šipy.

Nik zaregistroval postavu v černé kutně, která nehnutě stála na jedné ze vzdálenějších veslic. Ruce měla vztyčené k nebi, dlaněmi proti nim, konce palců, ukazováčků a prostředníčků se dotýkaly.

Kněz začal pomalu spouštět ruce a před dlaněmi se mu začínala zhmotňovat ohnivá koule.

„Na to klidně zapomeň.“ Nik zvedl ze země pohozenou harpunu. Rychle z ní odřízl lano, poodstoupil několik kroků, napřáhl paži za sebe a pak skočil dopředu a mrštil harpunu proti postavě v kápi.

Harpuna proletěla ohnivou koulí i mezery mezi prsty, špice projela tělem kněze a vyjela ze zad. Kinetická síla mrštila knězem na jednoho z veslařů a plamen zapálil kněžskou kutnu.

Veslaři pustili vesla a začali v panice vyskakovat ze svých míst. Veslice se začala otáčet a poskytla svůj bok klounu jiné veslice, která do ní okamžitě narazila.

Veslice se naklonila a začala nabírat vodu. Stěžeň se zlomil a srazil několik námořníků.

Na Chryzantému dopadla lana s háky. Zachytily se zábradlí a lana se napjala.

„Zahákovali nás! Abortáž!“ Zakřičel Nik. „Nepřítel se snaží dostat na palubu!“

Vytáhl meč a přesekl nejbližší lano.

„Lučičtí, sem.“ Poručil.

Několik námořníků se sekerami začalo přesekávat lana. Zatímco lučičtí sestřelovali jednoho domorodce za druhým, Nik se naklonil přes palubu.

O bok Chryzantémy byla opřena veslice, desítkami lan připoutaná k Chryzantémě. Po nich se jako malé opice snažily vyšplhat houfy domorodců.

Další veslice byla přiřazena k té první a za ní další a další se připojovala.

Po tomto provizorním mostě se hrnula obrovská horda vesničanů k Nikovi. Chryzantéma ztrácela rychlost a začala se stáčet na bok. Racek nalehl na kormidlo, snažíc se udržet směr a drtíc mezi zuby nadávky a kletby.

Nik se rozhlédl po palubě. Nikde nic, co by mu pomohlo, neviděl. Pak si uvědomil, že je na lodi.

„Zdržte je co nejdéle!“ Zařval na námořníky. Pak pokynul několika vojákům.

„Za mnou, rychle.“ Vrhnu se ke kotvě.

„Co chceš dělat!“ Řval na něj Racek od kormidla, ale Nik jenom mávl rukou.

Spolu s ostatními popadl kotvu a hnal se s ní k boku lodi.

„Odpojte řetěz.“ Řval Racek, který pochopil, o co jde.

Nik se rychle vrátil pro klíč, kterým se dal povolit šroub, který spojoval kotvu s řetězem. Naštěstí lodě byly nové a matice nebyla zarezlá. Rychle odpojil řetěz.

„Vezměte kotvu.“ Poručil vojákům a naklonil se přes bok Chryzantémy.

„Sem ne, sem.“ Ukázal na místo, kde pod nimi stála veslice

Vojáci přehodili kotvu přes zábradlí. Kotva se zaduněním spadla do veslice a prorazila obrovskou díru do jejího dna.

Veslice se okamžitě začala potápět. Námořníci zuřivě sekali do lan a do domorodců, kteří se valili na palubu. Najednou Chryzantéma prudce poskočila, jak několik posledních lan prasklo a jako kůň, který se zbaví oteží, vyrazila kupředu.

Nik se naklonil přes palubu. Veslice už byla pod vodou. Další veslice, která k ní byla přivázána, byla nakloněna na bok pod vahou první veslice a nabírala vodu. Domorodci zoufale přesekávali lana, která je poutala k potopené a potápějící se veslici. Najednou mezi nimi jako nůž projela příď Kopretiny a stlačila lodě pod sebe.

„Doufám, že se jí nezamotají do kormidla.“ Zabuřel Racek, který předal kormidlo a teď se nakláněl přes zábradlí spolu s Nikem.

Kopretina projela a ani s sebou necukla. Za ní se rozpoutalo peklo. Veslice v plamenech, potopené a potápějící se lodě, zoufalý křik tonoucích a raněných, mrtvá těla pohupující se na vlnách. Trosky plné trosečníků.

„Sto tisíc srdcí pro Pojídače.“ Zamumlal Nik. „Možná, že jsme to splnili.“

„Kušuj.“ Narovnal se Racek. „Signalizujte Kopretině a Sedmikrásce. Zastavíme a vyšleme výsadek. Lodě budou ten výsadek krýt.“

„Chci do výsadku, ty mi hlídej zadek.“ Hlásil se Nik.

Zakotvili tak blízko, kam až se Racek odvážil. Zatímco na Chryzantémě vytahovali námořníci z podpalubí náhradní kotvu, Nik už seděl ve člunu a blížil se k pobřeží. Každý muž byl po zuby ozbrojen a navíc nesl několik dlouhých, ručních harpun.

„A zase ty příšerné schody.“ Vzdychl a podíval se nešťastně vzhůru, kde se mezi skalami táhlo schodiště až k okraji kráteru. „Tak jdeme, ať to máme rychle za sebou.“ Mávl na výsadek.

Lopotili se nahoru. Skála po stranách schodiště jim bránila ve výhledu.

Když už byli skoro nahoře, dohnal je jeden z námořníků.

„Racek vzkazuje, že máte problém.“ Námořník zhluboka oddechoval a plival okolo sebe. „Veslice přistávají všude možně a kněží formují domorodce k útoku. Dole pod schody.“

Nik se nerozhodně zastavil.

„Zpátky nemůžeme.“ Rozhodl. „Živi přes ty vesničany neprojdeme. Jdeme dál.“

Stoupali po schodech na vrchol hory. Na okraji kráteru se zastavili.

Opatrně nahlíželi dovnitř.

„Nic nevidíme.“ Hlásili Nikovi.

„Minule nebylo taky nic vidět.“ Nik sledoval krvavé šmouhy na skále.

„Támhle. Ten kus skály, jak je celý červený. To je on.“ Ukázal směr.

„Je tam.“ Potvrdili.

„Nehýbe se.“

„To se předtím nehýbal taky. Střelte do něj.“

Lučištníci vypálili pár šípů. Někdo hodil harpunou.

„Je po něm?“ Byla to částečně otázka a částečně konstatování.

Nik se podíval na schodiště, kde se mohl každou chvíli objevit nepřítel.

„Jestli se vrátíme, rozsekají nás na kusy. Spustíme se k Pojídači. Schováme se v té jeskyni, která vede k moři. Možná se skrze ni dostaneme ven.“

Začali se spouštět dolů. Nik se přiblížil k obrovskému tělu Pojídače. Teprve když přišel blíž, dokázal rozeznat kůži od okolní skály.

Mořský drakohad se nehýbal. Z vyceněné tlamy mu visel jazyk a oči byly přivřené a pokryté mázdrou smrti.

Nik vytáhl meč a zabodl jej drakovi hluboko do krku.

Nic. Ani náznak pohybu. Udělal několik kroků.

Tam, kde se zabodly harpuny, zely obrovské díry.

„Musel si je vykousat. Ten jed v ranách ho asi páčil jako oheň.“

Najednou Nikovi přišlo toho obrovského tvora trochu líto. Pohládl lesklou kůží, pokrytou lepkavým slizem.

„Nedalo se nic dělat.“ Zašeptal. „Buď ty, nebo my.“

„Je opravdu po něm.“ Otočil se k ostatním.

„Ale z půlky je v jeskyni. Přes něj se nedostaneme.“ Hlásil jeden z vojáků.

„Pokud nás domorodci takhle nachytají, nemusí se ani snažit nás zabít.“

Pochcípáme tady v tom smradu, až se červ začne rozkládat.“ Kopl jeden z námořníků do hory masa, která kdysi byla Pojídačem.

„Oznámíme jim, že Pojídač je mrtvej.“

„Neuvěří nám. Věří svým kněžím.“

Nik zamýšleně sledoval námořníky se sekerami za pasem.

„Pošleme jim teda důkaz.“

Dav domorodců stoupal vzhůru. V rukou nože, mačety, jatagany a jiné předměty určené k zabíjení.

Kněží je pokřikem povzbuzovali k odvaze.

Jejich nepřítel stál na temeni vyhaslé sopky a něco tam usilovně kutil. Pak najednou dav stanul v úžasu.

Nad okrajem sopky se začala pomalu vynořovat hlava Pojídače. Domorodci se s úlekem zastavili, někteří couvli.

Hlava obrovského drakohada se přehoupla přes okraj, na kraji se na chvíli, jakoby váhavě a nerozhodně zastavila. Náhle se začala kutálet proti nim.

Dav se v panice začal rozbíhat do stran, lidé se tlačili na sebe, padali přes sebe. Kněží klesli na kolena a hlavy natlačili na kamenné schodiště, aby tu hrůzu neviděli na vlastní oči.

Hlava se s duněním provalila okolo nich. Některé domorodce srazila, některým přelámala kosti.

Měli jen mžik na to, aby si všimli, že je třikrát větší než postava normálního muže.

Se zaduněním prolétla hlava okolo a dál se kutálela po schodišti, stále se zmenšujíc.

Domorodci ustrnuli jako sochy, neschopni pohybu. Kněží stále klečeli na kamenných stupních, hlavy opřené o studenou žulu a oči pevně zavřené.

Dlouho bylo ticho. Pak se ozvaly kroky, jak Nik se svými muži pomalu sestupoval dolů. Mlčky a vážně, s očima pevně upřenýma dopředu, míjeli domorodce natlačené na krajích schodiště. Nikdo ani nehlesl, nikdo se ani nepohnul, když je míjeli.

Nik se svými muži prošel a nastalo ticho jen slabě rušené modlitbami kněží.

Ozval se zpěv nějakého ptáka, poletujícího opodál. První z domorodců zasunul svůj nůž za opasek a vydal se beze slova dolů po schodech. A za ním další a další.

Celý dav beze slova scházel dolů.

Nakonec na schodišti zůstalo jen několik desítek kněží, stále klečících s hlavou opřenou o kamenné stupně.

Lidi, jejichž svět se právě zhroutil.

Racek stál na přídi Chryzantémy. Vítr mu čechral vlasy a slunce mu svítilo do obličeje.

„Chtěl bych ti něco ukázat.“ Nik si stoupl vedle něj.

„Nepočká to?“

„Počká. Už je stejně pozdě.“

Racek otevřel oči.

„Pozdě na co?“

„Pojď.“ Kývl Nik hlavou.

Racek se pustil zábradlí a vydal se za Nikem. Před kajutou se Nik zastavil.

„Co tomu říkáš?“ Ukázal na velký dřevěný rám.

„Velký dřevěný rám. Co bych tomu měl říkat.“ Pokrčil Racek rameny.

„Dokážeš tím rámem projít?“

„Co je to za hloupost?“ Racek udělal krok a zarazil se o neviditelnou překážku.

„Co to má být?“ Ptal se a ohmatával překážku. „Nějaké kouzlo?“

„Kůže z Pojídače.“ Vzdychl Nik. „Vzal jsem si jí kus, že si z toho nechám ušít plášť na památku. Nenapadlo mě, že i po vysušení se stále dokáže přizpůsobovat okolí.“

Racek ohmatával kůži. Oběhl rám.

„Vidíš mě?“ Zeptal se Nika.

„Nevidím.“ Potvrdil Nik.

Racek se vynořil zpoza rámu.

„Vracíme se. Tu kůži musím mít taky. Dokážeš si představit, jakou to má cenu?“ Chytil se kousku kůže a mnul ji mezi prsty.

„Ani mi to neříkej.“ Mávl rukou smutně Nik.

„Plášť neviditelnosti.“ Smál se Racek. „Bez magie, bez kouzel. Otočte loď.“ Zařval ke kormidlu.

„Tři dny jsme na vodě.“ Vzdychl smutně Nik. „Tři dny nám potrvá cesta zpátky. Nemyslím si, že tam najdeme něco víc, než hromadu červů.“

Racek pustil kůži Pojídače srdcí.

„Zpátky k původní trase!“ Zavolal na kormidelníka.

Nik usedl na prázdný soudek.

„Třeba jsou tady ještě další Pojídači. Nejsou vidět, protože jsou maskovány.“

Racek se opřel o rám a tvář se mu rozjasnila.

„Je to docela možné.“ Zasnul se.

„Tak jak?“ Nik vstal a zkušebně zahýbal soudkem. Ozvalo se zašplouchá-

ní. „Zůstáváš?“ Zeptal se Racka.

„Rozmyslím si to.“ Zasmál se Racek. „Dřív nebo později se stejně na ostrov Pojídače srdcí vrátím. Alespoň pro tu jeho hlavu. Dám si jeho lebku jako ozdobu na příď Chryzantémy.“

„Teď nastane chaos. Nastolená hierarchie se rozpadne. Někde si kněží udrží moc, někde se k moci dostanou jiní schopní. Je potřeba, abys vyhledal ty, kteří za něco stojí, a rozdrtil ty, kteří se budou snažit udělat z lidí zase otroky.“

„To je docela nevděčný úkol.“ Zamračil se Racek.

„To si piš. Uvidíš, co domorodců ti bude nadávat. Budou říkat, že za času Pojídače sice umírali lidi, ale byl všude pořádek. Budou vzpomínat na krásné časy, kdy se klepali o svůj život.“

„Někteří lidé si nezaslouží svobodu.“

„Někteří?“ Odfrkl si Nik. „Většina lidí je spokojená jako otroci.“

„Vážně?“ Zeptal se Racek.

„Jistě. Sám jsem byl několik let otrokem. A když jsem se ptal ostatních otroků jaké je jejich největší přání, víš, co mi odpověděli?“

„Svoboda?“

„Ne. Největší ambicí otroka není svoboda, ale touha mít svého vlastního otroka.“ (1)

„To kecáš.“

„Ne. Myslím to smrtelně vážně.“

Racek nastavil tvář větru. Dýchal slaný vzduch moře a oči měl zavřené.

„Tohle jsou moje nejkrásnější chvíle v životě.“ Zašeptal.

Nik ho napodobil.

„Něco mi v té vůni ale chybí.“ Pronesl po chvíli.

„Hmm. A co?“

„Vůně rumu a vůně rozpáleného ženského těla.“ Nik vytáhl špunt ze soudku, na kterém před chvíli seděl a přivoněl si. „Tak už jen ta vůně ženského těla.“ Opravil se.

Racek otevřel oči.

„Vysadím tě v nejbližší vesnici. Než se dostaneš k bráně, užiješ si všeho do sytosti.“ Uškíbl se.

„To bude nádherná cesta.“ Vzdychl Nik.

(1) „Největší ambicí otroka není svoboda, ale touha mít svého vlastního otroka“ – tento citát je převzatý. Jeho autorem je Richard Francis Burton (19. března 1821 – 20. října 1890), britský objevitel, překladatel, spisovatel, voják, orientalista, etnolog, špion, lingvista, básník, šermíř a diplomat.